

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

HAAR KERST-TRIOMF

KERSTMIS: DE KLOKKEN LUIDEN

*De Kerstdagen
zijn geworden
tot intieme
feestdagen in
huiselijken kring*

Het einde van 't jaar nadert, en als feestelijke inzet zijn daar de Kerstdagen. Kerstmis is een tijd van verheugenis voor de christelijke wereld, en er is geen mensch die de groote beteekenis van dit feest niet gevoelt, hetzij in

Daar kan niets tegen zijn. Integendeel. Maar toch mogen wij ook den ernst van dit feest beseffen. Het is zeer gemakkelijk feest te vieren en vrede-op-aarde te zeggen, maar de werkelijkheid rondom ons is nog niet zoo, dat wij deze woorden met een gerust hart mogen uitspreken. Het vrede-op-aarde,

werkelijken, hetzij in meer symbolischen zin. En de Kerstdagen zijn geworden tot intieme feestdagen in huiselijken kring.

een christelijk en menschelijk gebod, heeft weinig waarde, wanneer de practijk er niet mee in overeenstemming is. En, al moge het in West-Europa nog rustig zijn, in het verre Oosten vloeit toch weer het bloed, en de alom toenemende bewapening der landen doet ons met angst de toekomst tegemoet zien.

Als wij dan ook denken aan het vrede-op-aarde, laat dit zijn met den wil, overal vrede uit te dragen in de wereld.

Want, en dit mag ook het Kerstfeest ons zeggen, het tot stand komen van den vrede zal niet alleen te bereiken zijn door het

Kerstroersierselen, die meer en meer hun intree doen in onze provincie.

wegwerpen der wapens. Indien er niet een vredesgezindheid ontwaakt in alle harten, dan zal de vrede niet blijvend op deze aarde kunnen zijn. Laten we dit bedenken, en, met het heengaan van het oude jaar het vaste besluit nemen, het nieuwe in te gaan met het uitdragen van het vredesbeginzel.

Kerstmis: feest van geboorte! De dichter Willem de Mérode vertelt er van in een lied dat ik overschrijf:

De Kerstboodschap gaat over het land. Laten wij haar hooren en verstaan. Vrede in ieder hart.

Toen het Kindje was geboren,
Bleef er in het hart van zijn verkoren
Moeder slechts een moeheid, en ze leed,
En ze lachte smartelijk, toen zij even
Weer terugdacht aan het eerste beven
Van zijn leven in haar, en ze kreet.
Nu begon voor beiden het gescheiden

Gelukkig Kerstfeest!

wezen.... en zijn zijden kopje vleide
ze aan het snelle hijgen van haar borst.
En haar liefde en het angstig kloppen
van haar hart vervloeden in de droppen
van de lfenis voor Zijnen dorst.
En ze wist: nu had ze hem verloren,
En ze h d geen Kind, was maagd gelijk te voren,
Want haar diepe liefde was te klein.

En ze schrok en zag in zéker weten,
Hem w er liggen op haar schoot....
verreten....

Dan zou zij zijn gr  te moeder zijn.

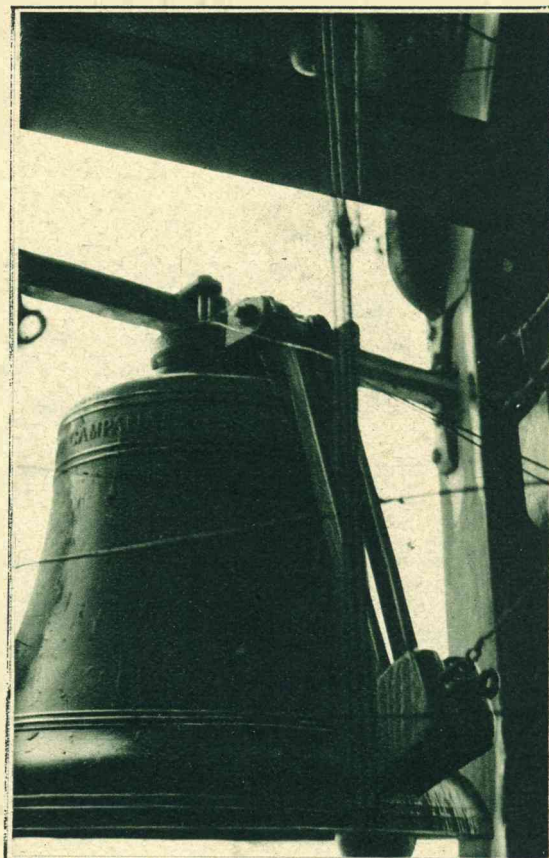
Kerstmis: feest van geboorte. In
het diepst van de donkere dagen
gloort het licht van den nieuwen
morgen. N g is het donker, maar
de duisternis baart licht! En, als we
dit weten, kunnen we ons verzoenen
met de donkere werkelijkheid:

Maar 't leven won — o God, uw
eindloos herbeginnen
straalt in een luister voor mijn oog
onvatlijk groot;
Gij, die uit barens pijn zelfs Goden
wist te winnen
die uit 't besluitloos niets ons 't Leven
opensloot.

(J. Roselaar).

Ja, droom en werkelijkheid kunnen
zich verzoenen in deze dagen. En
wellicht dragen wij uit deze verzoen-
ning iets moois mee, dat ons het leven
draaglijk kan maken in de donkere
momenten van het leven, die niemand
bespaard blijven.

Vandaar dit korte woord en der
dichters getuigenissen. Mogen zij een
oogenblik tot nadenken stemmen in
deze dagen, opdat wij het leven in
zijn gansche volheid begrijpen, en ons
daardoor sterk weten en bereid het
te dragen. Vrede op aarde, in de

De klokken luiden!

menschen een welbehagen. Vrede in ieder hart.

Hoort: de klokken luiden! De Kerstboodschap
gaat over het land. Laten wij haar hooren en
verstaan.

B.

*Kerstkleed... waarin we ons het Kerst-
feest zoo gaarne voorstellen en zooals het
wordt geschilderd in vele Kerstverhalen.*

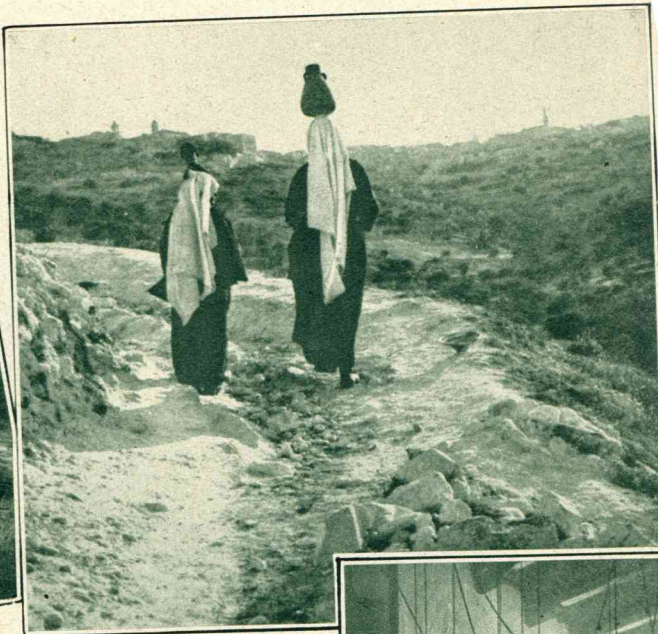
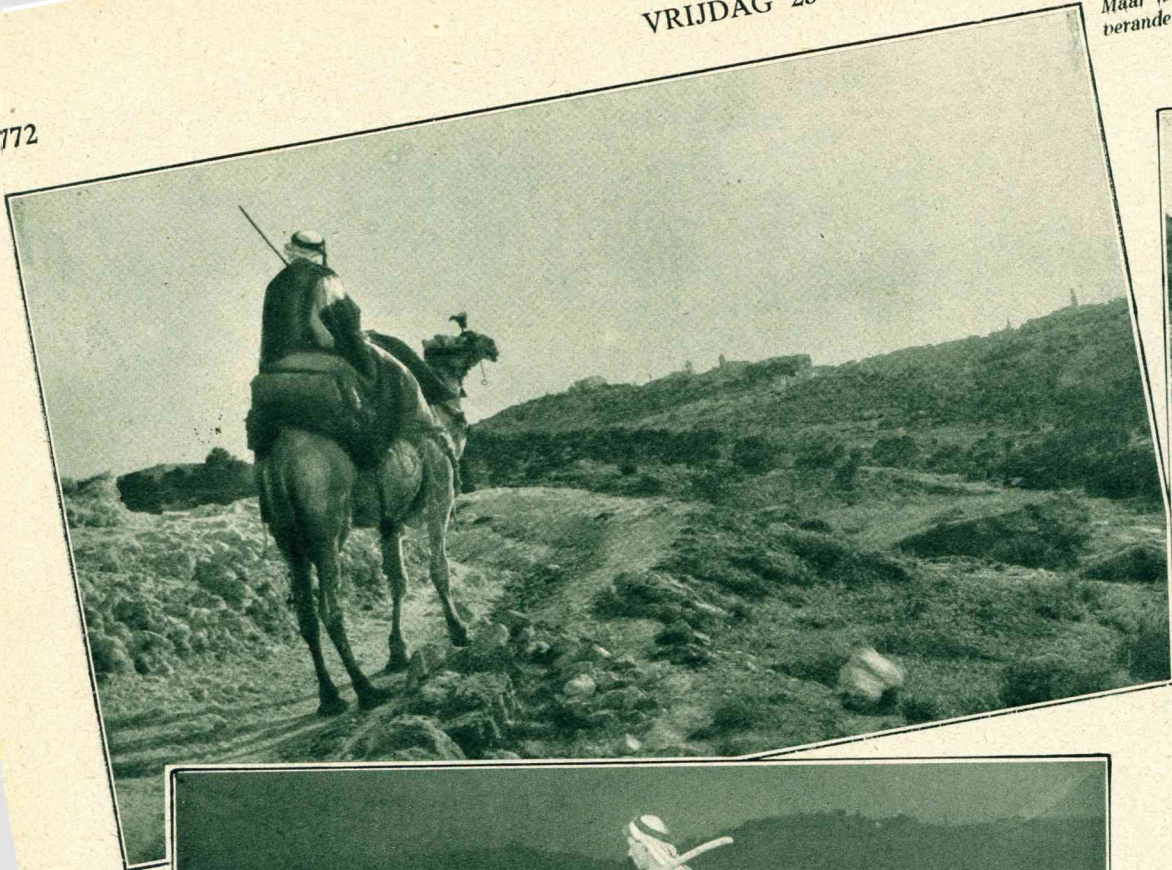

VRIJDAG 25 DECEMBER 1931

772

Maar weinig zijn de bergpaden rondom Bethlehem veranderd sedert tweeduizend jaren.

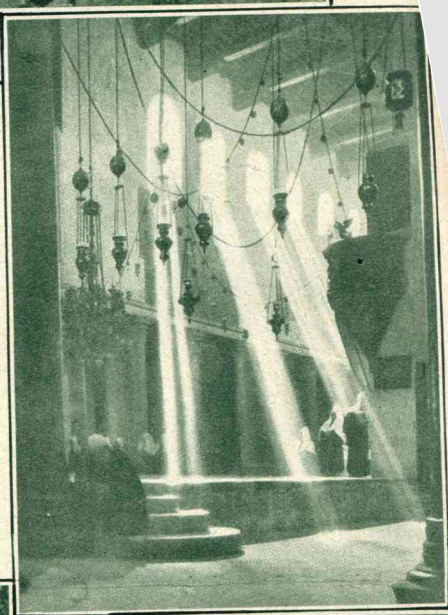
Twintig eeuwen hebben hoogstens de oude paden wat uitgesleten, die uit het gebergte naar Bethlehem voeren.

Tallooze lampen hangen er rondom de plek der Geboorte in de Geboortekerk te Bethlehem.

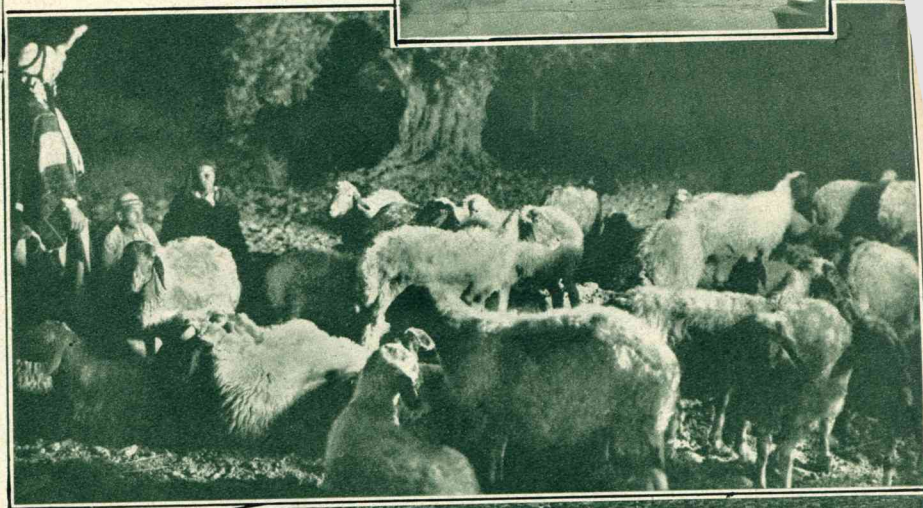
Nog immer houden rondom de stad der geboorte de herders, wanneer Bethlehem slaapt, de nachtwake over hun kudden.

BETHLEHEM

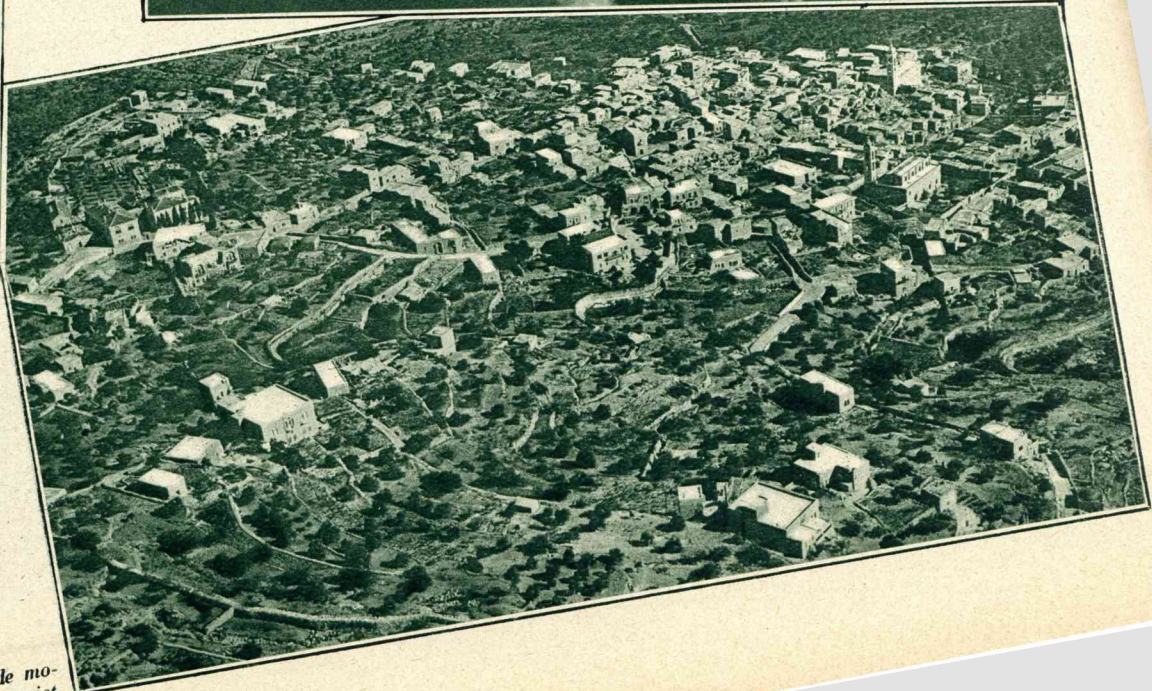

Slechts weinig hebben de eeuwen kunnen veranderen aan het leven en de gewoonten, aan de huisvesting en de nederzettingen van den Oosterling. En geheele streken zijn er zoo in Palestina, die nog in onze tijden geen enkel verschil vertoonen, vergeleken bij het begin onzer jaartelling. Daarom herinnert nog heden ten dage het leven en bedrijf der herders en het aspect van het landschap rondom Bethlehem zoo volkomen aan de beschrijvingen van het Bijbelverhaal der Geboorte, die in deze feestdagen wordt herdacht.

Tegen zonsondergang worden de schapen naar een kamp gedreven, dat rondom is afgezet, om 's nachts gemakkelijker de kudde bijeen te kunnen houden.

Bethlehem, zooals de moderne luchtreiziger het ziet.

DE GEBOORTE VAN CHRISTUS NAAR DE TEEKENING VAN EEN ONBEKENDEN OUD-VLAAMSCHEN MEESTER

Schafttijd der schippers in de haven van Colijnsplaat.

Het stoomschip Albert Kasimir uit Helsingfors kwam met een lading hout voor Middeburg door het kanaal van Walcheren.

Kijkje op de vernieuwing van het station te Vlissingen, waar een nieuwe visitatie-zaal der douane wordt gebouwd. Een nieuwe douaneloods kwam reeds tot stand.

Bie ons op 't durp

'k È zò à 's 'edocht bie m'n eige, wae mot dat noe nae toe mie de landbouw, à je ziet wat à t'r zò à omgaet op de wereld. Ee, mie Kossemisse dan 'ei je nie zò vee om 'anden, en zò tegen 't ende van 't jaer, dan kà je toch wè 's van die gedachten èn, ee? En à je dan in de krante leest van al die feijessesmenten en zò, en à j' oort, dà de beste plekken glad niks mi bin, dan mò 'k je zeggen: zò 'eit 't toch nog nooit 'ewist. Nie, dà 't altied goed was, 'o mae. 'k Zou d'r van mee kunne praeten, van vroger jaeren, à d'r van d' oest gin klap terechte kwam. Mae kiek, dan doch je: 't kommende jaer beter, en dan was 't ok dikkels beter. Mae noe zie je d'r zò niks gin veruitgang in. En 't is ok à overal eender, dà's 't beroerste. En daevoe motte ze bie mien nie ankomme mie 'ulp van de regeerieng. 'k Zà nie zeggen, dà dat niks zou geven, 'oor. Mae 'k gloave dà d' eele toestand d'r gin 'aertje beter deu zou worren. Ze motten de centen toch 'ier of daer vandaen 'aelen, en à je noe toch weet, dà ze 't alle gaere van de boeren motten èn, dan worren me dae ok à niet beter deur. Nee, à je 't mien vraegt, dan motte ze al die invoerrechten en dà tuug oprume. Dà lieken toch nae niks, en da's voe alle boeren in alle landen glieke.

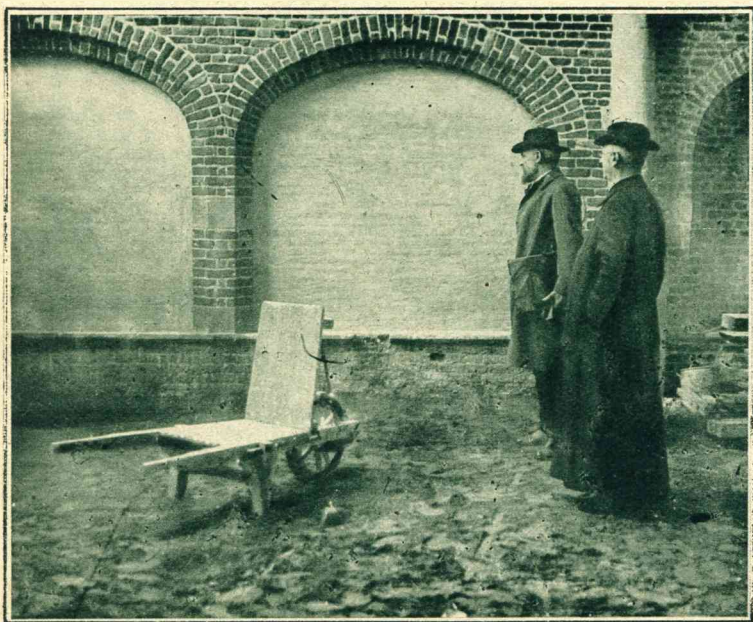
Afijn, ik kan ik t'r gin verandierieng in brienge. Mae à'k 'et toch zò 's anzie, al die rieke boeren 'ier romentom, die elk jaer overnieuw d'r geld bie motten doen, en dà dan 'ulder plekke nog verkocht wor, dan is 't toch vreed dà 't bar is.

En dan zà'k nog mae zwiege van d'errebeiers, wan dà's ok nog zò wat. Die menschen motten toch ok leven, weet je.

Mae à je 't noe mien vraegt, dan kà je nog 't beste je gedoetje an de kant doen, voedat te laet is. Je weet noe wat à j' eit, en dà's wè nie vee, mae je kan 't kommende jaere binae niet aventure. Je zà zeggen, 'oe komt 't 'n dae noe zò allemaele an, mae dà zà 'k je is gauw vertellen. Ik was gisteren bie 'n ricken boer 'ier buten 't durp. D'r was vee volk, wan je mò begriepen, dà 't koapdag was. Ik è d'r nog van 'eweten, dà d'n ouwen veertig bunder land kocht, alleenig omdat t'n 't Pier Snot nie gunden. Afijn, 'k doch, 'k mot dà toch ok 's zien, en 'k kwam net toen de stee en 't land verkocht wazzen. Mae toen begosten ze an 't 'uusraed. Da stieng allegaere in de schuur, en toen 'k t'r bie kwam, stieng de vrouwe te schreeuwen bie de ouwe wiege. En dà gae je dan toch aen j'n 'arte, zie je, en ze zee: Pier, Pier, à je dat noe toch ooit kunnen dienke, dà wulder nog 's zò tenauwen zouè kommen? Ik zegge: neent, neent, 'i is vreed, en toen bin ik mae gauw deur 'egaen, wan 'k m'n eige bienae nie goed 'ouwen. En noe mò je nie dienke, dà'k zò kleinzeerderig bin, glad nie, mae julder stadsche menschen kunne toch nie begriepen wat à de boereplekke voe 'n boer is. Afijn, 'k schee d'r maer uut. De groetenisse.

PIER VAN 'T HOF

Zeeuwsch Allerlei

Belgische mosselbisschers in de haven van Bouchoute. Dit haventje, dat uitmondt in den Braakman ligt op Hollandsch gebied en wordt hoofdzakelijk door de mosselbisschers van het Belgische dorp Bouchoute benut. Bij mogelijke inpoldering van den Braakman zou het haventje vervallen, tot groot ongerief van de Belgische mosselbisschers.

Architect Cuypers bracht een bezoek aan de door hem te restaureeren kerk te Hulst en bezichtigt een reeds gereed gekomen gedeelte.

Te Jerusalem werd een groot congres gehouden, waarop Moslems uit alle landen aanwezig waren. Een blik in de vergaderzaal.

Op den Giunicolo-heuvel te Rome wordt een standbeeld opgericht voor Anita Garibaldi, de vrouw van den Italiaanschen vrijheidsheld.

Uit alle Landen

Bij gelegenheid van zijn bezoek aan Rome heeft de Indische leider Gandhi gebruik gemaakt om de fascistische jeugdorganisatie Balila te inspecteren.

Voorafgegaan door de dragers van de emblemen zijner waardigheid betreedt de Lord Mayor van Londen de St. Pauls kathedraal, waar 'n dienst werd gehouden voor het welslagen der ontwapeningsconferentie.

COMPLEET VERHAAL

★ BETTI WYN'S KERSTMIS

Uit het Engelsch van Allen Raine

Het riviertje de On, bekend om zijn rijkdom aan forel en zalm, stroomde kabbelend en zacht-ruischend

door de weilanden aan de achterzijde van de herberg „De Gouden Bel” in het dorpje Trebaner in Wales, waar Kapitein Charles Leslie, in de wandeling nooit anders genoemd en aangeduid dan „Charlie”, met 'n tweetal vrienden zijn tenten had opgeslagen, om zich een maand lang aan zijn geliefkoosde sport, het visschen, te wijden.

Iederen dag zat hij aan de oevers van het riviertje, op de loer om vischjes te verschalken, en iederen avond ging de mooie Betti Wyn over het pad door de weilanden naar het huisje waar zij met haar moeder woonde.

Verscheidene malen had kapitein Leslie met welgevallen naar het aardige meisje gekeken, als ze haar weg nam langs de elzen en de wilgen, die aan den waterkant groeiden en het duurde niet lang of hij had kennis met haar gemaakt, haar geholpen over een hek te klimmen, waardoor zij den tocht huiswaarts aanmerkelijk kon bekorten; hij had haar de visch in zijn mand laten zien en langzamerhand waren de ontmoetingen zóó regelmatig geworden, dat hij het doodnatuurlijk vond, wanneer hij haar 's avonds opwachtte en met haar naar haar huisje liep langs het zacht-kabbelende stroompje.

In haar aardig, gebroken Engelsch had ze hem al spoedig den simplen gang van haar weinig-bewogen bestaan verteld — van haar werk in de weverij aan 't andere einde van het dorp, van het leven met haar moeder in het rosegepleisterde boerenhuisje in 't bosch een eind verderop. Hij hoorde dat zij elken avond om zeven uur van de weverij naar het rose huisje ging en hij hoorde nog veel meer.... hij leerde haar allerliefsten, vriendelijken aard kennen, de aantrekkelijke, pure argeloosheid van haar ongerepte natuur. Met één oogopslag had hij bij hun eerste ontmoeting haar zeldzame schoonheid gezien en het verbaasde hem dat hij in het dorp nooit over haar had hooren spreken, in het dorp, waar hij toch met jan-en-alleman vriendschap had gesloten: van den dokter af tot den koddebeier toe.

Bloeiende Kerst-ster

Inderdaad, het wás heel vreemd dat dit meisje iederen morgen en iederen avond den langen weg naar en van haar werk ging en niemand bijzondere aandacht aan haar schonk! Maar hoeveel menschen hebben het oog geopend voor de zuivere schoonheid van blanke wolkjes aan den blauwen hemel, de zacht-gekleurde anemoon die verborgen bloeit op 'n open plekje in 't bosch, de roomig-witte kleine bloemen, die schuil gaan in het hooge gras aan den waterkant? Aan hoeveel reine pracht gaan we niet achteloos voorbij in onze haastige jacht achter het dagelijksch brood! Zoo was ook Betti Wyn 'n verborgen bloem, onbewust van haar eigen schoonheid. Maar het deerde haar niet dat ze de bewondering en den lof der menschen moest missen, want was niet Ben Lewis, of Ben Triyette, zooals hij meestal werd genoemd naar de hoeve waar hij woonde, haar toegewijde aanbiddler? Eéns had ze van heeler harte van hem gehouden en zich geen gelukkiger lot kunnen droomen dan *zijn* vrouw te zijn en op Triyette te wonen, maar nu, terwijl ze door de weiden liep en beweging in een elzeboschje hoorde, die de nadering aankondigde van haar — zooveel verrijnder en heer-achtiger — nieuwen vriend, wendde ze opeens haar gedachten en haar hart van Ben af. Het was haast of afkeer van hem haar bekropen had....

Wat waren zijn boersche complimenten en betuigingen van liefde vergeleken bij de zoete vleierij van den knappen visscher met zijn stadsche manieren? Het riviertje klaterde ruischend over de kiezelsteenen van zijn bedding en 'de zomerwind fluisterde in de wilgen langs hun weg; Betti boog haar blozend hoofdje en geloofde al de zoete niemandalietjes die Charlie Leslie haar in 't oor blies....

Ben Triyette bestond eenvoudig niet meer.... Zoo gingen de weken voorbij; de oevers van het riviertje prijkten iederen dag met grooter en kleuriger weelde van viooltjes en sleutelbloemen en elken dag, ondanks de ruige plagerij van zijn vrienden Neville en Thorne, met wie hij zich in dit afgelegen dorpje teruggetrokken had, ging Charlie Leslie visschen in de On, ont-

moette hij Betti Wyn en bracht haar naar de rose boerenwoning, tot een dringende brief zijn onmiddellijke thuiskomst verlangde.

Het droeve nieuws, dat het uit was met de aardige wandelingetjes langs het zoet-kabbelende water, moest aan het meisje worden medegedeeld.

„Wordt het laat morgen, Betti? Zei je dat niet?” vroeg Charlie, toen ze in de gouden heerlijkheid van den zonsondergang tusschen de elzeboschjes liepen.

„Ja, we moeten 'n paar uur overwerken.”

„Dan kom ik ook later, klein meisje, want we zullen afscheid moeten nemen. Ik heb een dringend verzoek gekregen thuis te komen; mijn vader is ziek.”

Afscheid nemen.... weggaan.... Betti zei geen woord, maar in de oogen die ze naar hem ophief was iets van het pathetisch verdriet van een hond, die slaag krijgt van den baas, aan wien hij zijn trouwe ziel verpand heeft.

„Toe, Betti, kijk me niet zoo aan; je maakt me ellendig!”

„Ik wil je niet ellendig maken,” zei het meisje zacht, trachtend te glimlachen door haar tranen heen.

Kerstboom in natura.

„Ik kom terug hoor, met Kerstmis!”

„Kerstmis!” En Betti telde vijf kleine bruine vingers en een duim van haar andere hand.

„Maar zes maanden,” troostte Charlie.

„Het is niet lang als je samen bent,” meende Betti, „maar 'n heelen tijd om gescheiden te zijn.”

Maar hij slaagde erin haar te sussen met de vaste belofte van een spoedigen terugkeer en den volgenden avond, toen het zilveren licht van de maan gespreid lag over alle dingen en zij huiswaarts ging door de weilanden, ontmoette ze hem voor de laatste maal. Ze slenterden op en neer langs de welig-begroeide oevers van de On, omgeven door de zoete geuren van den voorjaarsavond en Betti — arm, dwaas kind! — geloofde alles wat hij met zijn volle, diepe, prettige stem zei; al de verlokkenende vleierij, al de teere, liefkoozende woordjes, die haar meisjeshart zoo week maakten, die haar in een roes van weemoedig-zalig geluk brachten en die voor hem niet meer betekenden dan een poging om wat anders te vergeten, maar meer nog een vluchtig en egoïstisch vermaak; een romantisch-bekoorlijk vakantie-avontuur, bestemd om te vervliegen als rook, te verdorren als een bloem, die kort gebloeid heeft.

De uren gleden voorbij; het laatste teedere woord van afscheid was gesproken en Betti ging terug naar het rose-gepleisterde boerenhuisje in 't bosch, met loome voeten en oogen vol tranen. In haar ooren zong nog Charlie's laatste, zoet gefluister een droevige melodie en in haar hart was een wrange, schrijnende pijn. En ook Charlie voelde zich weemoedig en bedrukt... enkele luttele uren!

„Je bent weer laat, Charlie,” begroette hem zijn vriend Fred Thorne, de schilder, die de laatste hand legde aan een teekening, terwijl Juffrouw Jones, de welgedane, hartelijke echtgenoot van den waard uit „De Gouden Bel”, het avondmaal gereed zette. „Natuurlijk weer de mooie Betti, hè?”

Maar Charlie smeerde met veel ijver een boterham en deed of hij de spottende opmerking van zijn reisgenoot niet hoorde.

Toen Kapitein Leslie den volgenden dag op het vaderlijk landgoed in de Midlands terugkeerde, was de oude graaf alweer 'n heeleboel beter en nog even vast-besloten als te voren om zijn toestemming te weigeren tot het huwelijk van zijn zoon met Ellen Braceton, een allerbekoorlijkst, maar arm meisje, op welke jongedame de kapitein eenige maanden geleden zoo hevig, als dat bij zijn natuur mogelijk was, verliefd was geweest. Dit had een conflict veroorzaakt tusschen vader en zoon, met het gevolg dat deze laatste, met wat men noemt „een kwaden kop”, was heengegaan en zich met een paar vrienden in het stille dorpje in Wales had begraven. En Charlie's half-ingesluimerde gevoelens laaiden op met grooter hevigheid dan ze éerst had gekenmerkt, toen hij bij zijn terugkomst ervoer dat Ellen Braceton, tot de conclusie gekomen, dat de adellijke en zeer gefortuneerde familie Leslie haar allesbehalve vriendelijk zou opnemen, een goed heenkomen had gezocht naar Londen en daar een betrekking had aanvaard.

Dit was voor een koppigen kerel als Charlie Leslie een onaanvaardbare toestand; bovendien, om den jongenman recht te doen wedervaren, moet worden verklaard dat hij, hoe zorgeloos en ongestadig hij dikwijls ook mocht zijn, drommels goed inzag, dat Ellen Braceton in elk opzicht zijn meerdere was, behalve dan in bezit van aardsche goederen, en niet verdiende voor een gril van zijn bevooroordeelden vader terzijde geschoven te worden. Hij reisde naar Londen, vuriger — maar ook dieper en oprechter en waarachtiger — dan ooit te voren, verlangend naar een verbintenis met het meisje. Hij vond haar, na wat zoek, in het bedrijvig vertier van de hoofdstad, wist haar aanvankelijke bezwaren te overwinnen, en ondanks de dreigementen van den ouden graaf dat hij hem zou onterven, trouwden zij in 't geheim, brachten heerlijke wittebroodsweken door in Schotland, een droom van zaligheid en geluk, waaruit ze wreed werden wakker geschud door een telegram dat Charlie's regiment zich met spoed gereed moest maken om naar Indië te vertrekken, in verband met den gespannen toestand in dat deel van het Britsche wereldrijk.

In deze omstandigheden leek het den kapitein 't beste zijn jonge echtgenoot, zijn bruid haast nog, onderdak te brengen op een rustig plekje, tot tijd en wijle dat zijn vader zich met zijn keuze zou hebben verzoend, hij zijn plicht in het land van overzee had vervuld, en weer naar het vaderland kon terugkeeren. Dit blijde oogenblik lag ongetwijfeld niet in een al te verre toekomst, want voor langdurigen dienst in de koloniën was Leslie's korps niet bestemd; het gold alleen een noodmaatregel.

Terwijl hij zijn hersens inspande, waar een aardig-gelegen, geschikte woonplaats voor zijn vrouw te vinden, flitste opeens de herinnering door zijn geest aan een schilderachtig, zonnig landhuisje, gelegen aan een bocht van het riviertje de On, vlak bij het dorp Trebaner in Wales en deze herinnering bracht hem op de gedachte aan de moederlijke vriendelijkheid van Juffrouw Jones uit „De Gouden Bel”. Geen half uur later was een expresse-brief aan genoemde dame op de post en het antwoord kwam in den kortst mogelijken tijd.

De kleine villa, waaraan Charlie Leslie bij zichzelf den naam „De Sleutelbloem” had gegeven, bleek onbewoond en kon onmiddellijk worden betrokken. En op een ochtend, na een innig afscheid van den jongen echtgenoot, wien de onontkoombare plicht naar erre gewesten riep, reisde Mevrouw Ellen Leslie naar Wales en nam haar intrek in het aardige, begroeide huisje aan 't water.

Het was maar een heel klein gezin dat onder het beschuttende rieten dak van „De Sleutelbloem” woonde: alleen Mevrouw Leslie en Gwen, de struische boerendeele, bezorgd door de hulpvaardige Juffrouw Jones. Bij de ontvangst van Charlie's brief had de waardige vrouw overigens niet weinig verbaasd opgekeken en gezegd:

„Leslie — dien naam herinner ik me niet; ik ken niemand die zoo heet. We hadden hier meneer Neville en meneer Thorne en dan... Kapitein Charlie!”

En het ontging haar ten eenen male dat deze „Kapitein Charlie” identiek was met den Kapitein Leslie, die haar had geschreven.

Ellen leefde dus om zoo te zeggen „incognito” haar rustig, door niets verstoord leventje in het kleine, aardige landhuis bij de rivier. Ze doolde langs de paden, die zich door de weilanden slingerden, zwierf door de bosschen, zat droomend op den hoogen oever van het stroompje, en steeds waren haar gedachten vervuld van Charlie... steeds weer verrees voor haar geestesoog het heerlijk visioen van Charlie die uit Indië terugkwam en wiens aanwezigheid „De Sleutelbloem” zou maken tot een paradijs op aarde.

Betti Wyn ging nog steeds elken ochtend en elken avond het pad door de weilanden en natuurlijk was haar aandacht gevallen op de onbekende dame, die zoo dikwijls met een boek of een handwerk onder een van de elzeboschjes zat en ze had zich vaak afgevraagd wie deze vreemdelinge toch wel zou zijn. Op een keer sprak Mevrouw Leslie, bekoord door de fijne, frissche schoonheid

Al is haar Kerstboom nog zoo klein Zusje vindt hem reuze-fijn

wachtte iederen middag bij de haag, die de weilanden omzoomde en tuurde over de strak-witte velden naar een rijzige, lenige gestalte... die niet kwam.

Toen het nieuwe jaar kwam en hij nog steeds niet was teruggekeerd, maakte een gevoel van doffe wanhoop zich van haar meester, alle blijdschap en levenslust schenen in haar uitgedoofd. Wat nooit tevoren was gebeurd: met looden voeten sleepte ze zich naar haar werk. Ze werd bleek en mager en de menschen vroegen elkaar wat er toch wel met Betti Wyn kon zijn? Haar werk op de weverij deed ze slecht, zonder een spoor van belangstelling en de eigenaar ontsloeg haar toen hij haar op 'n dag afwezig-droomend over haar arbeid vond. In een stemming van botte onverschilligheid slenterde Betti naar huis; het was alsof niets ter wereld haar meer schelen kon...

De nieuwe lente bloeide en geurde over de landerijen; Betti leefde 'n beetje op en begon weer uit te zien naar werk — de eigenaar van de weverij had haar zelfs laten vragen of ze wilde terugkomen. Maar juist toen ze besloten had dit aanbod aan te nemen, kwam er een boodschap van Juffrouw Jones uit „De Gouden Bel”, of Betti er wat voor voelde bij Mevrouw Leslie op „De Sleutelbloem” te gaan helpen, waar juist een baby geboren was. Betti deed het en haar oude blijhartigheid en levenslust kwamen al spoedig weer geheel terug: de hemel was blauw,

het riviertje kabbelde en ruischte nog even vroolijk als voorheen over het kiezel en baby was zó'n rozig, lief klein ding, dat het onmogelijk zou zijn geweest er met een zuur gezicht en 'n somber gemoed naar te kijken. Betti werd de toegewijde slavin van het kindje, ze verzorgde het met de liefdevolle zorgvuldigheid van een moeder, wandelde ermee in den zonneschijn, tusschen de weilanden en langs het riviertje, waarvan de oevers nu vol stonden met een schat van lentebloemen en de jongens van het dorp zich in hun vrije uren vermaakten met visschen. Vaak zag ze Ben Triyette bij hen...

Lente vergeleed in zomer; de weilanden waren vervuld van de vroolijke bedrijvigheid, die de hooitijd meebracht, het kleine kindje groeide als kool, werd sterk en grappig-beweeglijk; iederen dag raakte Betti er meer aan gehecht; het was in één woord 'n schat, vond ze. Er zou op den duur een kind-meisje uit Londen komen, had Mevrouw Leslie beslist, maar het meisje dat ze aangenomen had, was niet eerder vrij dan tegen Kerstmis, en Betti was maar al te blij nog zoo lang te kunnen blijven. Met de gedachte aan Kerstmis werd de herinnering aan den zongebruinden visscher weer levendig; wéér begon ze de weken te tellen die haar nog scheidden van het feest. Ze was tot de overtuiging gekomen, dat het een of ander haar vriend het vorige jaar weerhouden had, anders had hij zeker zijn belofte niet gebroken, maar dezen winter zou hij daaraan denken en naar Trebaner terugkomen. En naarmate de weken zich aaneenrijden tot maanden en de glorie van den zomer overging in de gouden pracht van den herfst, kwam er een wonderlijke blijheid over de jonge moeder; ze straalde letterlijk van geluk en telkens weer fluisterde ze het kindje de mysterieuze woorden toe: „Nu komt pappie gauw thuis...”

Wéér waren de weilanden bedekt met een malsch, blank sneeuwkleed, en Betti's opgewekte stemming zakte langzaam-aan tot het nulpunt. Kerstmis stond voor de deur, de dagen gingen voorbij, maar haar slanke aanbieder met de vleierende stem en het knappe, fijn-besneden gezicht, kwam niet. Zoo goed en kwaad als 't ging met de bittere pijn die in haar hart schrijnde, deelde ze in de vreugde van Mevrouw Leslie; het regiment van den kapitein was op den terugweg uit Indië en er was een telegram gekomen dat ze hem met Kerstavond thuis kon verwachten. „De Sleutelbloem” was in rep en roer en Mevrouw Leslie kwam handen te kort bij alle voorbereidingen voor een waardige en feestelijke ontvangst van haar man. Betti werd ingewijd in de geheimen van vleeschpasteien en plumpudding...

De dag vóór Kerstmis brak aan... maar hij bracht geen verren vriend voor Betti. Het laatste sprankje hoop was gestorven in haar hart, maar ondanks zichzelf voelde ze iets van vreugde in zich opwellen, toen de kleine hall van het landhuisje eensklaps vol beweging was en vroolijk geluid: ze hoorde krachtige voetstappen, hartelijk lachen, druk gepraat. Het was Kapitein Leslie die thuiskwam en hij had uit Londen het kind-meisje meegebracht dat haar plaats zou innemen.

Maar er was nu geen tijd voor gepeins: ze moest haastig de laatste hand leggen aan baby's toilet; twee blauwzijden strikjes werden met zenuwachtige vingers op het kanten jurkje vastgestoken. Alle menschen... daar riep mevrouw al! En vol trots droeg ze het kindje de huiskamer binnen...

Duurde het een seconde, een uur, een eeuwigheid? Betti wist het niet... ze wist alleen dat ze een gewaarwording had alsof ze met een zwaar voorwerp een klap op het hoofd had gekregen en in een duizelige verbijstering alles om zich heen voelde draaien. De jonge moeder had het kindje van haar overgenomen, de vader had het tegen zich aangedrukt...

Maar die rijzige, lenige man met zijn gebruint gezicht, die nu zijn krachtige armen om vrouw en kind had gelegd, was toch niemand anders dan haar vriend van het vorig jaar zomer, Charlie, de jolige, lieve visscher! Het was toch geen nachtmerrie, haar starre oogen bedrogen haar immers niet! Het was alsof ze

van het meisje, dat ze zoo vaak zag voorbijgaan, haar aan. En het bleef niet bij deze eerste, vluchtige kennismaking; Mevrouw Leslie voelde zich sterk aangetrokken door den natuurlijken eenvoud, de blijhartige openhartigheid van het mooie buitenkind; ze liet haar 'n paar keer het handwerk zien, waaraan ze bezig was en wandelde meermalen met haar mee naar het kleine, rose huisje. En Betti van haar kant voelde haar warm hartje uitgaan naar de knappe, eenzame jonge vrouw, die altijd zoo moederziel-alleen door bosschen en velden en langs de rivier doolde, en toen de herfst in 't land kwam, was er een hechte sympathie tusschen Mevrouw Leslie en het jonge meisje ontstaan.

„Nog 'n paar maanden en het is weer Kerstmis,” zei deze laatste, toen ze weer eens samen naar het kleine huisje in het bosch wandelden. „Hoe vieren jullie het Kerstfeest? Is het dan aardig hier? Luiden de klokken en eten jullie plumpudding en vleeschpastei?”

„O neen,” lachte Betti, „o, neen, Mevrouw; daar doen we heelemáál niet aan. We gaan alleen naar de kerk en natuurlijk werken we de feestdagen niet. Maar de *eigenlijke* feestdag is hier Nieuwjaar; dan krijgen we presentjes en 'n heeleboel lekkers en de jongens en meisjes uit het dorp gaan 's morgens vóór het aanbreken van den dag met een zak op den rug de huizen en boerderijen langs om Nieuwjaarsgeschenken te vragen.”

„Wat vreemd,” vond Mevrouw Leslie. „In alle andere deelen van Engeland is Kerstmis de heerlijkste tijd van 't jaar, als de kinderen met vakantie thuis-komen en menschen, die lang gescheiden zijn geweest, elkaar weer terugzien.”

„O ja,” riep Betti, verheugd als 'n kind in de handen klappend, „dat heb ik wel eens meer gehoord. En wat u daar het laatst zei, van dat weerzien, dat gebeurt mij met Kerstmis misschien ook!”

Er blonk een glans van geluk in de oogen van het meisje en Mevrouw Leslie zag het.

„Verwacht je dan iemand, kind?” vroeg ze vol belangstelling.

„Verwachten is niet het goede woord,” antwoordde Betti, „maar,” voegde ze er openhartig bij, „ik hoop wel heel erg dat iemand komen zal.” Even staarde ze peinzend voor zich uit en ging voort: „Ja, ik geloof vast en zeker dat hij komt.”

„Is het 'n broer... of 'n... nu, laat ik maar zeggen 'n heel goede vriend, Betti? Maar enfin, dat hoef ik niet te vragen... ik zie het al aan je gezicht,” constateerde Mevrouw Leslie vroolijk.

Betti had een kleur als vuur gekregen en ze antwoordde niet.

Nauwelijks was November begonnen of de velden waren bedekt met een dik sneeuwkleed. Betti moest thans haar weg naar haar werk door de dorpsstraat nemen en ze verloor haar nieuwe vriendin uit het oog. Het meisje telde de dagen, die haar nog van Kerstmis scheidden.

Kerstmis had nooit iets bijzonders in haar leven beteekend, evenmin als voor de meeste andere menschen in deze streek, maar nu brandde er een koorts-achtig verlangen in haar naar den dag, waarop meer dan een half jaar al haar hoop en verwachting gericht waren geweest. Hij had het beloofd en hij zou komen, natuurlijk zou hij komen, haar lieve visscher met de fijne, streelende stem en het bruin-verbrande gezicht. „Schattige kleine Betti” had hij haar genoemd en gevraagd of zij van hem hield...

Maar dag na dag verstreek en ze wachtte vergeefs; de hemel werd donkerder, de sneeuw bleef vallen en lag weldra meters hoog, Kerstdag brak aan over de stille, wijde landerijen van Wales, maar geen vreemde kwam naar het verscholen dorp, niemand vroeg naar Betti Wyn, niemand zocht haar op het pad bij de rivier, waarover thans een dichte, witte wade lag uitgespreid en waarlangs de elzen en de wilgen bladerloos stonden; de dorre takken als kunstig kantwerk afstekend tegen den somberen winterhemel. Want Betti Wyn

opeens de geuren van den zomeravond speurde, alsof zijn gefluister op het zonnige pad tusschen de weilanden haar weer in de ooren klonk: „klein, schattig meisje, zeg, houd je van me?” Ze stond daar, alsof een geheimzinnige kracht haar plotseling in een steenen beeld had veranderd, maar noch Kapitein Leslie, noch zijn vrouw merkten het; ze waren te zeer verdiept in hun eigen geluk om notitie te nemen van het zwijgende figuurtje in de hoek der kamer.

In dat moment van uiterste spanning voltrok zich, als door een schok, een vreemde ommekeer in den geest van het meisje. Even was het geweest alsof al haar hoop, al haar puur, kinderlijk vertrouwen, al haar moed uit haar weggevloeid waren, of ze bezwijken zou onder den last van deze vreeselijke ontgoocheling; een oogenblik dreigden zelfs haar beenen den dienst te weigeren en kostte het haar de grootste moeite zich te dwingen overeind te blijven en zich niet in haar overstelpende ellende op den grond te laten zinken. Maar haar koppige trots, het erfdeel van haar Keltisch ras, kwam haar te hulp. De storm die in haar ziel woedde, had niet langer dan enkele minuten geduurd — al scheen het haar dat uren van jammer aan haar waren voorbijgegaan — en weldra had ze zichzelf weer in bedwang.

Juist op het oogenblik dat ze haar zelfbeheersching terugkreeg, keerde Kapitein Leslie zich om. Zijn oog viel op de meisjesgestalte bij de deur en verrast riep hij uit:

„Drommels, dat is Betti! Betti Wyn! Het doet me genoeg je weer te zien, Betti!”

„Ja, ik ben Betti Wyn, meneer,” antwoordde het meisje met 'n kranig vertoon van opgewektheid. En met een wonderlijke tegenwoordigheid van geest vervolgde ze: „Ik dacht al, ik heb meneer eerder gezien, maar nu herinner ik me het weer. Ik hoop dat het goed met u gaat, meneer.”

Haar lippen waren kurkdroog, haar wangen gloeiden van de inspanning om kalm te blijven, maar ze zou liever ik-weet-niet-wat hebben gedaan dan toonen wat er in haar binnenste omging.

„En hoe is 't met Ben Triyette?” ging de kapitein op schertsenden toon voort, terwijl Mevrouw Leslie in geamuseerde verbazing naar het tweetal keek.

„O, uitstekend meneer. Dank u wel.”

„En wanneer gaan jullie trouwen?”

„Volgende maand, meneer.”

Betti's antwoord was het product van de ingeving van een oogenblik. Daarop ging ze, met een goed-geslaagde poging nèt te doen alsof verlegenheid haar dreef, haastig de huiskamer uit en toen de deur zich veilig en wel achter haar gesloten had, rende ze naar haar eigen kamertje, om alleen te zijn en ongestoord te kunnen denken. Er kwamen geen tranen; ze richtte zich op in haar volle, lenige lengte, hief het hoofdje trots omhoog en haar gezicht brandde van schaamte en verontwaardiging, terwijl ze dacht: „Wat ben ik toch 'n mallotig wicht geweest... dit is de man op wiens komst ik al die eindeloze maanden heb gehoopt, om wiens terugkeer ik letterlijk heb gebeden...! Ik zie hem nu zooals hij werkelijk is... niet waard om in de schaduw van Ben Triyette te staan. Eén troost is er... hij zal nooit weten wat voor idioot ik ben geweest...”

Ze wiesch haar gezicht, holde haar kamertje uit, zong bij het werk dat haar nog restte, en niemand die zou hebben gezegd, dat deze Kerstavond Betti Wyn het bitterste uur van haar leven had gebracht.

Het was geen teleurgestelde liefde, die haar een blos naar de wangen joeg en haar oogen deed fonkelen, want haar liefde was gestorven op het oogenblik dat ze Mevrouw Leslie's echtgenoot in den vroolijken visscher herkend had. Toorn, verontwaardiging en trots vervulden haar ziel en lieten zich niet zoo gemakkelijk uitbannen. Wat was ze nu opeens dankbaar, dat het nieuwe kindermisje was gekomen en zij vrij was naar 't kleine huisje van haar moeder terug te gaan. Zou ze tot morgen wachten, zooals ze Mevrouw Leslie aanvankelijk had beloofd? Neen en duizendmaal neen... Naar huis wilde ze, direct, door den kouden, donkeren avond. Ze rende meer dan ze liep; in de dorpsstraat baande ze zich een haastigen weg door de ongewone drukte; de bevroren sneeuw kraakte onder haar voeten en terwijl ze zich voortspoedde, werd haar verontwaardigde trots steeds groter. „Hoe is het toch mogelijk dat ik zoo malverliefd op hem ben geweest? Er is iets slaps, iets karakterloos in zijn knap gezicht en er is een bijklank van valsheid in die verleidelijke stem... Den hemel zij dank dat ik vrij ben om naar huis te gaan en dat mijn oogen geopend zijn. Nu zie ik wat 'n mal kind je bent geweest, Betti Wyn!”

Het boschpad was donker en hobbelig; maar ze kende elken centimeter hier; dus waarom zou ze bang zijn? Integendeel, ze hoorde 't suizelen van den wind door de bladerlooze boomen; ze zag de heldere sterren hoog boven haar hoofd; alle dingen om haar heen waren zoo bekend en wel-vertrouwd, gaven een warm en veilig gevoel van thuis-zijn. Ze werd kalmer; haar moed en geestkracht - sterk-sprekende eigenschappen van haar ferm karakter —

kwamen meer en meer terug. „Het was 'n droom,” redeneerde ze met zichzelf, „en 'n dwaze droom op den koop toe. Ik ben innig-blij dat ik eruit ontwaakt ben, dat ik weer naar huis ga. Adieu, uitgebreide Engelsche diners met vleesch-pastei en cakes en plumpudding...” Toen maakte haar spot e ven plaats voor weemoed; ze dacht aan baby, haar hartekind, en aan die lieve Mevrouw Leslie, die zoo goed en vriendelijk voor haar was geweest en dikwijls zoo vertrouwelijk met haar had gepraat. Maar ze wierp die droefgeestige gevoelens van gemis en verlies van zich af; baby en Mevrouw zouden zich best redden zonder haar, die hadden alles wat ze maar wenschen konden en zouden haar spoedig vergeten zijn. Natuurlijk was het wel 'n beetje jammer, maar...

Haar overpeinzingen werden als met een ruk afgebroken; ze schrok, want op het pad dook een forsche gestalte in de duisternis op en een krachtige, jonge stem deed 'n opgewekt „Hallo!” hooren.

„Ben jij het, Ben?” riep Betti uit. „Ben je op weg naar moeder?”

Het boschpad leidde nergens anders heen dan naar het rose-gepleisterde huisje, dus het lag voor de hand dat dit het doel van zijn avondwandeling was.

„Betti!” antwoordde hij. Hij was blij-verrast door deze onverwachte ontmoeting, maar deed zijn best om zijn blijdschap niet te laten merken; hij had geen lust om zich al te happig te toonen tegen Betti, die zich zoo plotseling van hem had afgewend, omdat ze 'n wildvreemden man aantrekkelijker gevonden had dan hem.

„Ja,” vervolgde hij op zakelijken toon, „ik was op weg naar je moeder. Die heeft het dikwijls erg eenzaam zonder jou en ik geloof dat ze het erg prettig vindt, als ik kom.”

„Ik weet wel zeker dat ze dat doet,” stemde Betti toe. En daarop: „Ik wensch je plezierige Kerstmis, Ben; dat is zoo Engelsche manier, weet je?”

„Dat zal wel,” vond Ben 'n beetje norsch-onverschillig. „Maar tusschen ons is het onzin, want je weet heel goed, Betti, dat voor mij geen plezierig Kerstfeest is weggelegd, en geen plezierige lente of zomer, of wat je maar wil, zoolang jij onhartelijk tegen me bent en je heelemaal van mij afgekeerd hebt.”

Betti gaf niet direct antwoord; peinzend keek ze naar de sterren aan den diep-zwartten winteravondhemel. „Wel, dat is jammer,” klonk het eindelijk. Er was iets milds en weeks in haar stem, iets van betreuren.

„Het is heel erg jammer,” vulde hij vol vuur haar woorden aan. „Je hoofd is zóo vol van die deftige Engelschen waar je bent, dat je er geen besef meer van hebt hoe we je allemaal missen: je moeder en ik en mijn vader niet te vergeten. Die zegt ook dikwijls: „Waar zit Betti Wyn toch, jongen? We moeten hier iemand hebben die 'n beetje voor ons zorgt!” Even zweeg hij en toen hij voortging, was er iets smeekends in zijn stem: „O, Betti! Herinner je je die heerlijke dagen niet meer, toen je altijd in den tuin van Triyette kwam om te helpen bessen plukken? Weet je nog dien avond, dat we in den helderen manschijn naar huis liepen?”

„Ja.” Haar stem klonk nu heel zacht, ze fluisterde het woord bijna en ze boog het hoofd om de tranen te verbergen die in haar oogen welden.

„En onze wandelingen dan; vóór je je zinnen zette op dien visscher?”

„Ja, ik herinner 't me allemaal,” kwam het langzaam en hortend. „En ook... Ben... die roos die je me gaf, die je van de haag plukte; die heb ik nog altijd bewaard... ze ligt in mijn kastje...”

Ben's hart klopte zóo luid dat hij dacht, dat ze 't zelfs van onder zijn dikke winterjas moest hooren, maar hij wilde toch nog niet al te haastig capituleeren.

„Je bent me ook 'n mooie,” viel hij kwasi-brommerig uit, „omzoo'n onnoozele bloem te bewaren, terwijl je niets wilde weten van mijn groote liefde, de liefde, die ik voor je gevoeld heb, sinds we kinderen waren en samen hebben gespeeld!” Maar terwijl hij sprak, verdween de voorgewende boosheid geheel uit zijn stem en op warmen toon vervolgde hij: „'n Plezierig Kerstfeest? 't Ligt aan jou me dat te bezorgen! Als je werkelijk wilt dat ik 'n plezierige Kerstmis heb, leg je hand dan in de mijne...”

In de duisternis gleed een bruin handje in den grooten, ruigen knuist van Ben Triyette en hij drukte die kleine hand stevig.

„Géef je hem mij, Betti?” fluisterde hij, „en volgt je hart nu ook?”

De sterren, de sterren van den Kerstavond, schitterden helder boven hun beider hoofd.

„Mijn hart?” herhaalde 't meisje. „Als je het hebben wilt is het voor jou! Maar wil je het nog hebben na mijn malle, domme eigenwijsheid? Kun je werkelijk nog van me houden? Ik verdien het niet...”

„O ja, meiske, maak je maar niet ongerust,” verklaarde Ben opgewekt, „het kost me niets geen moeite van je te houden, hoor! Stel mijn liefde maar op de proef door zoo gauw mogelijk met me te trouwen. Ik heb lang genoeg gewacht... wat zou je zeggen van de volgende maand?”

„Goed, de volgende maand,” antwoordde Betti met een stem, die van ontroering trilde.

En de sterren, de sterren van den Kerstavond, schitterden helder boven hun beider hoofd...

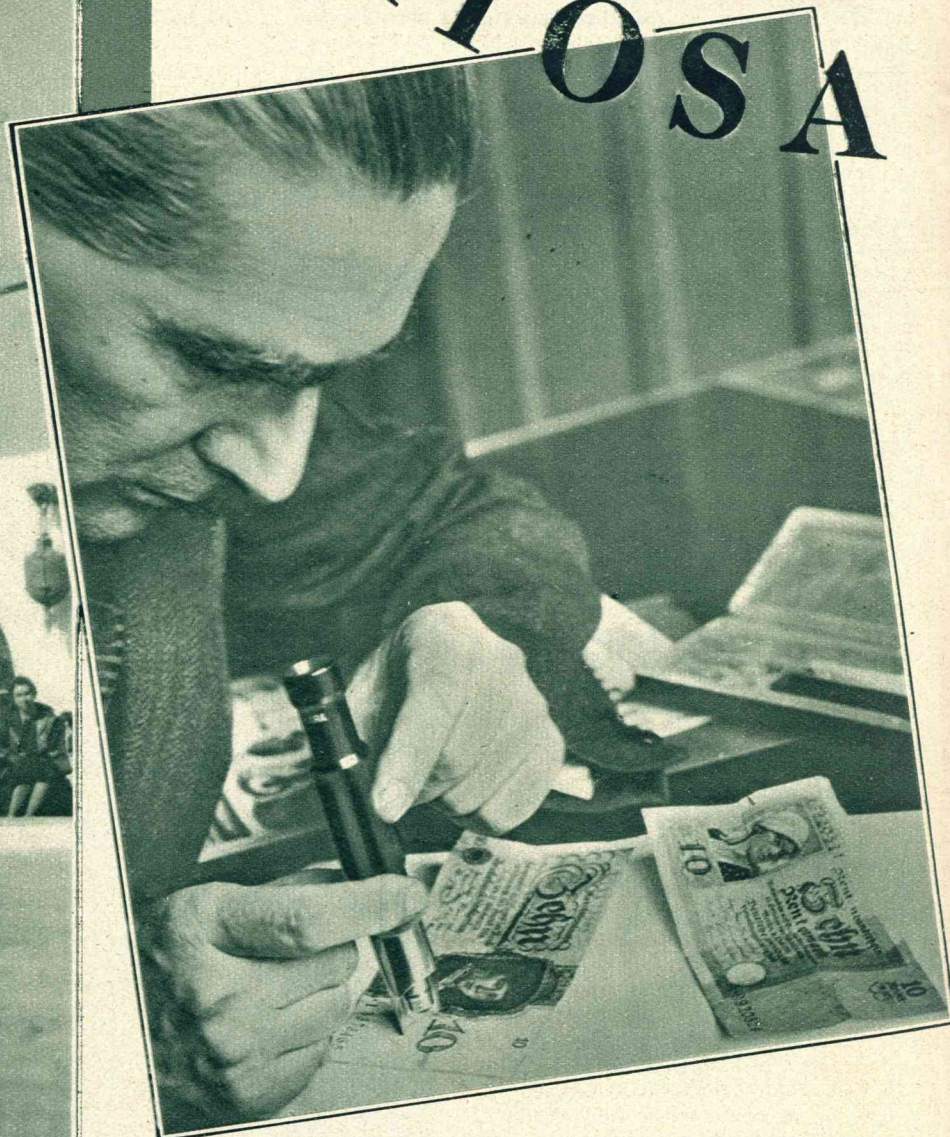

'n Aangename, maar gewaagde bezigheid tijdens de Kerstdagen

De kinderen, die in een Londensch ziekenhuis worden verpleegd, krijgen met Kerstmis dit schoentje, met speelgoed gevuld.

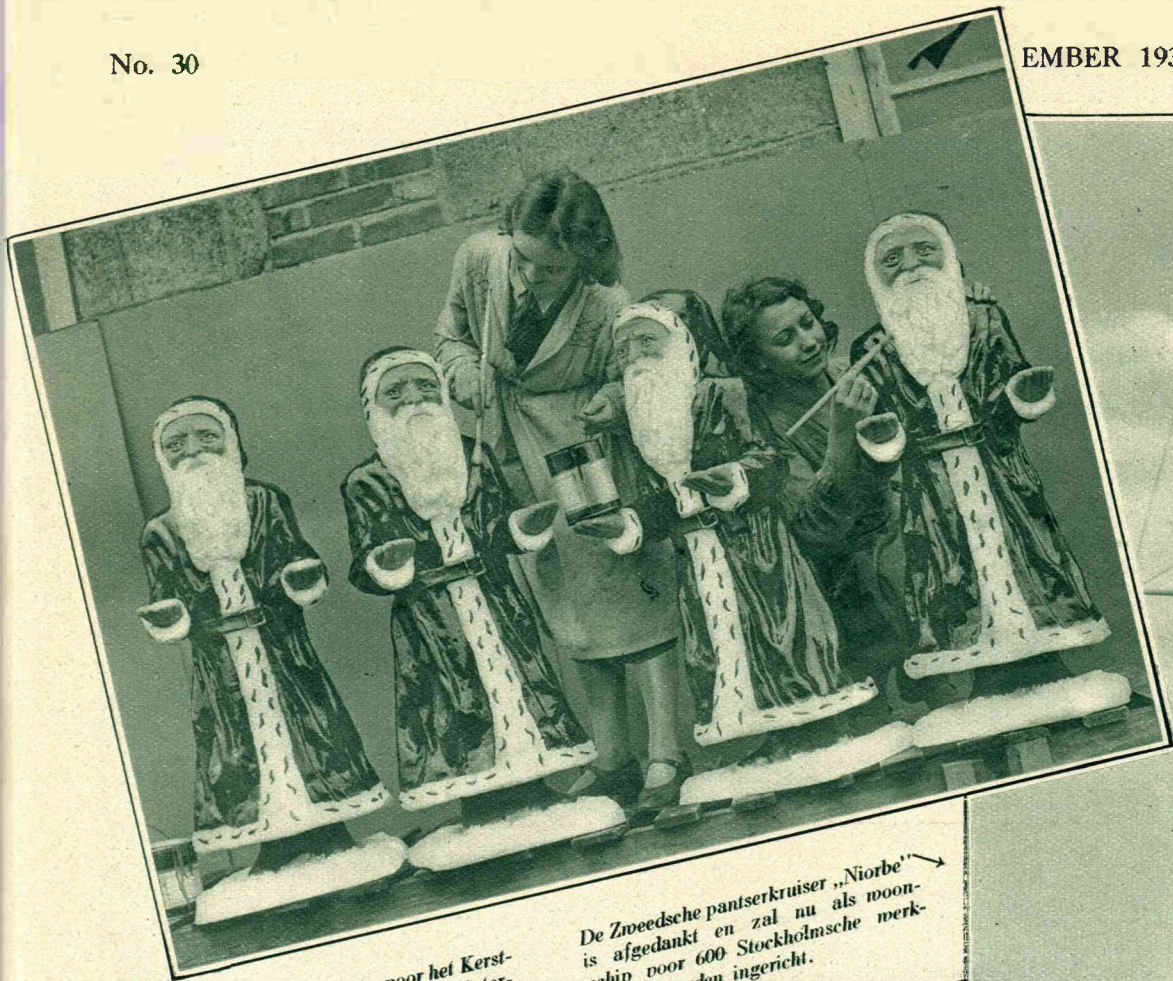

CURIOSA

Een Berlijnsche opticien heeft een microscoop in zakformaat en volgens het model van een vulpen uitgevonden. Zij kan o.m. dienen om zich van de echtheid van papieren geld te overtuigen.

Georgia Coleman, een Amerikaansche duikkampioene, roerde in een zwembad te Los Angeles een serie sterke stukjes uit.

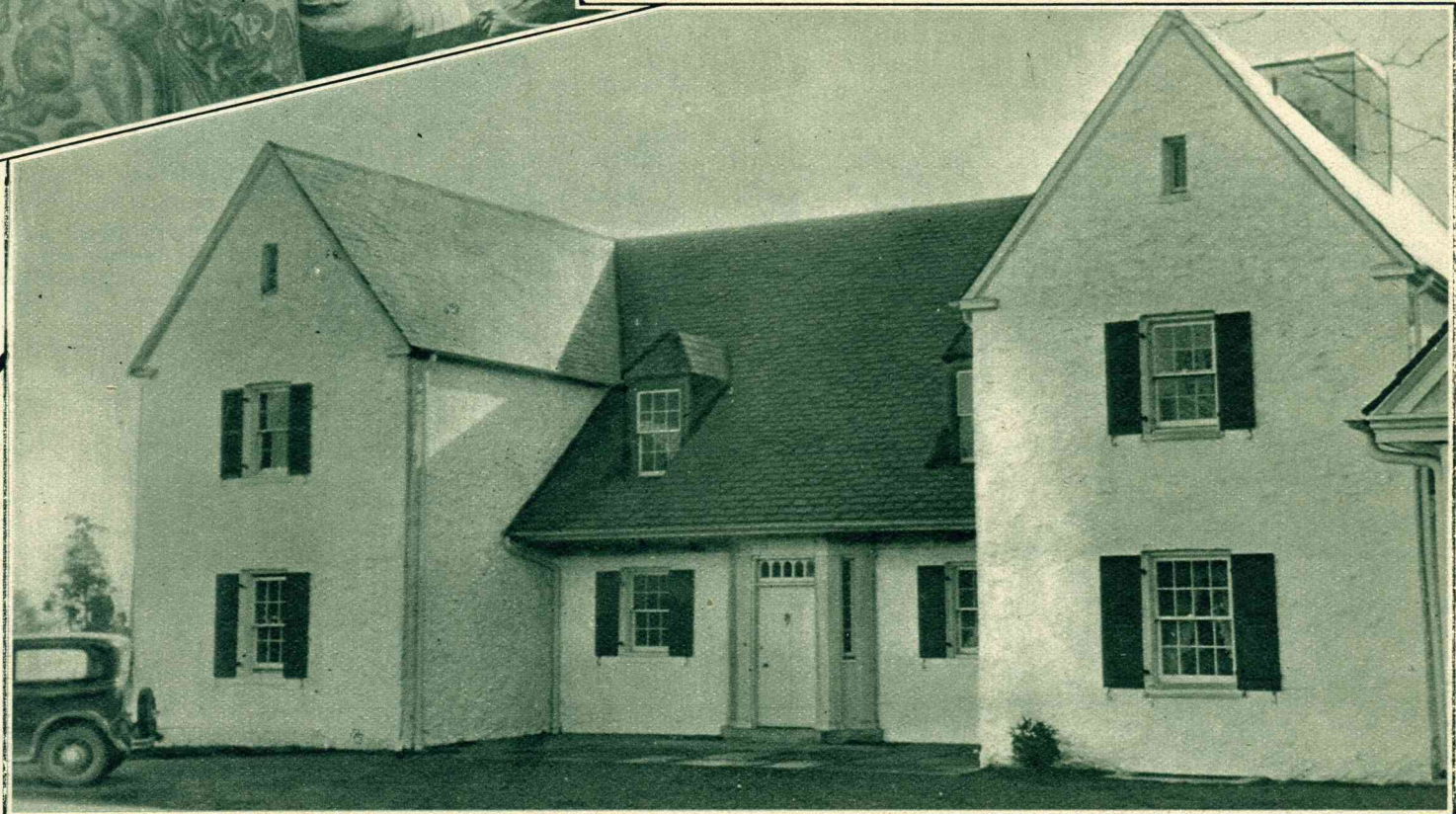
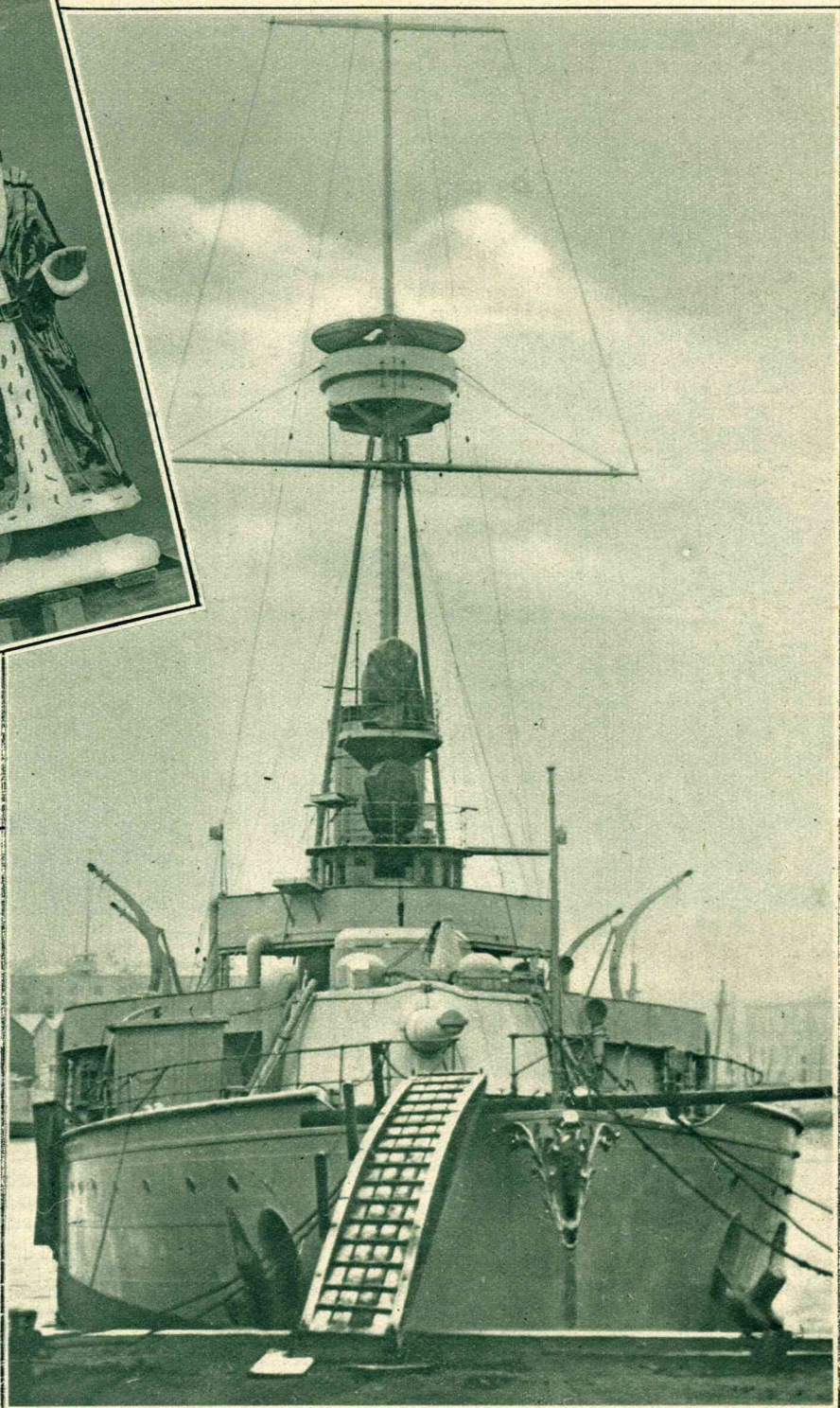

In Engeland is de sympathie voor het Kerstmannetje even groot als bij ons voor Sinterklaas. Het verben van gelukspoppetjes, die in deze dagen veel worden verkocht.

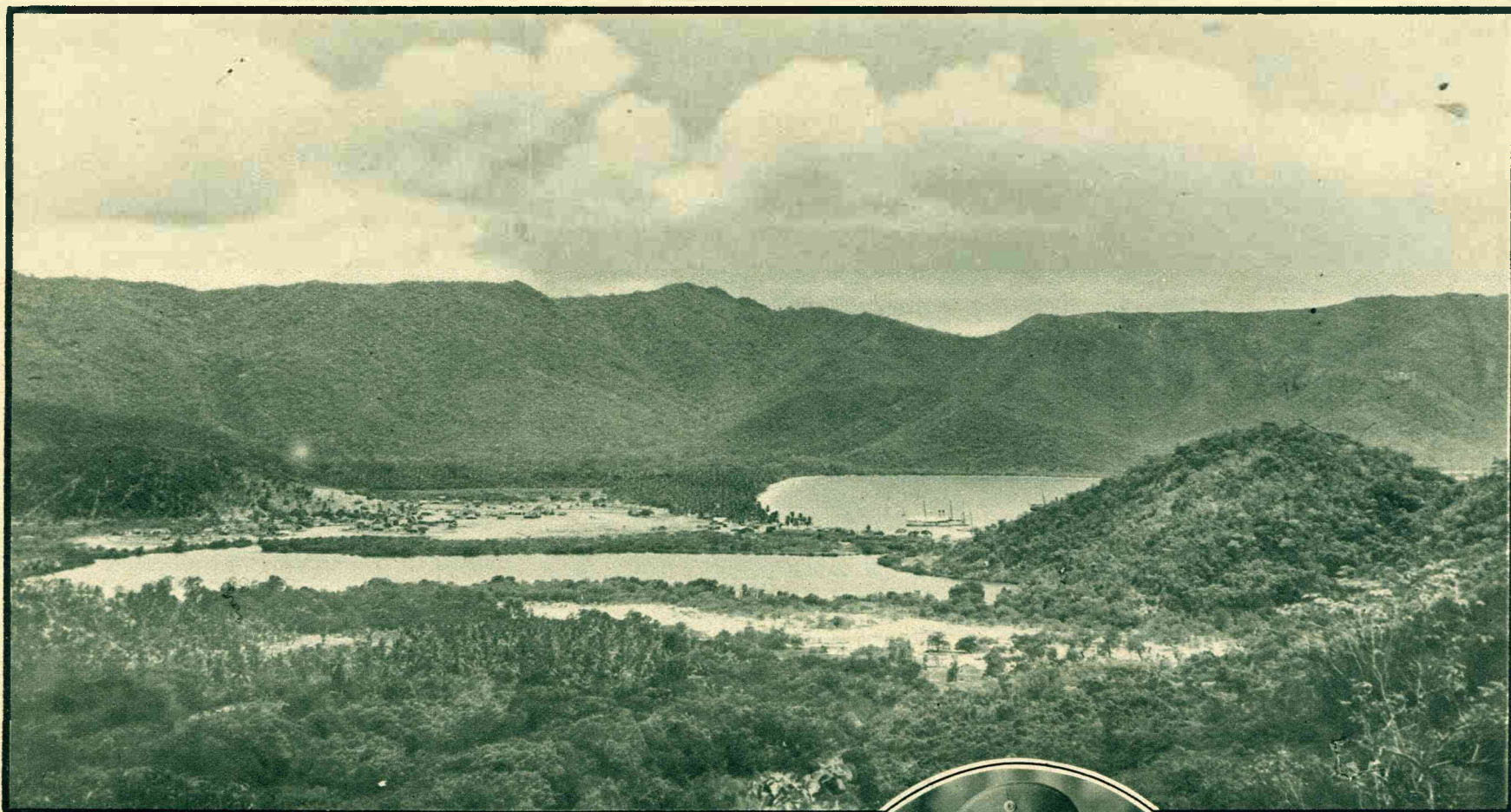
De Zweedsche pantserkruiser „Niorbe” is afgedankt en zal nu als woon-schip voor 600 Stockholmsche werkloozen worden ingericht.

In New-York is een nieuwe heerenmode in opgang, namelijk het laten tatou-eeren van den rug. Een bar-bier uit een der voorsteden bezit een maar meesterschap in 't aanbrengen van tafereelen op de menschelijke huid.

De Oceaanvlieger Lindbergh heeft nabij Princeton in de Ver. Staten dit buitenhuis laten bouwen. Er naast zal een vliegveld van kleine afmetingen worden gebouwd.

Zwerftocht door West-Indië

VENEZUELA

De „Colombia” doet het eerst de Venezuelaansche La Guayra aan. Dezelfde formaliteiten als in andere havenplaatsen moeten ook hier worden vervuld. Alleen is de dokter, die het schip moet komen inspecteren een zeer ongemakkelijk heer. Maar tenslotte kom ik hier aan land. Mijn eerste tocht per auto is van dit oude havenplaatsje naar Caracas, de hoofdstad des lands. Het eerste wat mij opvalt is, dat men hier geen negers aantreft. Mijn chauffeur is in dit land geboren, uit Philippijnsche ouders. Hij spreekt goed Engelsch, wat voor mij erg gemakkelijk is, daar ik de landstaal, het Spaansch, niet voldoende machtig ben. De weg, die van La Guayra naar Caracas leidt, is een juweeltje van aanlegkunst. Enorme moeilijkheden waren er in dit bergachtige land te overwinnen:

Turiano, een baai en een vrijhaven van Venezuela, aan de Caribische Zee.

dit blijkt wel voldoende, als ik mededeel, dat de hemelsbreedte tusschen de beide steden slechts 6 kilometer bedraagt, maar de weg zelf 40 K.M. lang is. Dit miljoenenwerk is tot stand gekomen onder leiding van den toenmaligen minister van Openbare Werken Carelenas, die thans gezant is te 's Gravenhage.

Onbeschrijfelijk rijk en schoon is dit land. Panorama's zoo heerlijk als Venezuela biedt vindt men nergens anders ter wereld.

Het is of de bevolking hier beïnvloed is door de Natuur. De menschen zijn er opgewekt, voorkomend, — en nu en dan een beetje gemakzuchtig. Er is een strenge controle op de wegen.

Mijn auto moet meermalen stoppen en ik moet de veldpolitie mijn landings- en doorreiskaartjes laten zien.

Caracas ligt in een dal en vanaf de heuvelen in de omgeving heeft men een prachtig gezicht op de stad, die bijna anderhalf maal honderdduizend inwoners telt. Op een dezer heuvelen is een enorm park aangelegd ter eere van den vrijheidsheld Simon Bolivar, die na eerst miskend te zijn, thans de nationale held is. Midden in de stad verrijst zijn standbeeld en in een Pantheon rust zijn gebeente.

De hoofdstad is royaal aangelegd, vooral de villawijken. Er staan talrijke regeeringsgebouwen, een universiteit, gezantschapswoningen badhuizen,

Juan Vicente Gomez, president van Venezuela, naar een nog nimmer in Europa gepubliceerde foto.

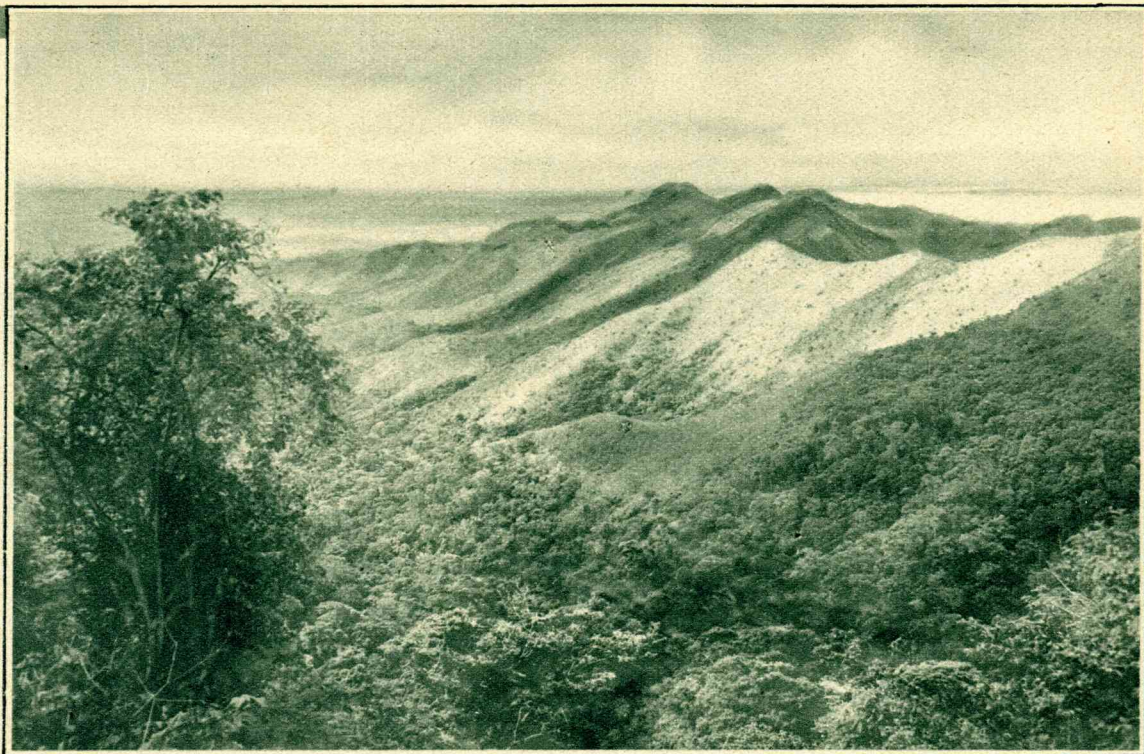
Kooplieden zooals men er vele op de landwegen in Venezuela aantreft.

en prachtige hotels en restaurants. In het oude gedeelte der stad wordt handel gedreven, voornamelijk in koffie en cacao.

Hoewel de algemeene depressie zich ook in Venezuela doet gevoelen, mag het een „gezegd” land worden genoemd in meer dan één opzicht. De enorme rijkheid van den bodem — Venezuela is o.a. het tweede olieland ter wereld, — de vruchtbaarheid van den grond zijn oorzaak, dat de republiek die sinds twintig jaar onder leiding staat van een krachtfiguur als President Gomez, snel in bloei toeneemt.

Naar mijn meening is er in dit land nog voor eenige honderdduizenden menschen brood te verdienen. Vooral voor landbouwers is Venezuela een goed land. Men teelt hier o.a. ananas, koren, peulvruchten, wortelen, aardbeien, tabak, kersen, tomaten, sinaasappelen — en natuurlijk de reeds genoemde koffie en cacao. Vooral het laatste product is vermaard en wordt bij voorkeur door Amerika opgekocht. Zooals gezegd is de bevolking wat gemakzuchtig. Maar dat kan bijna niet anders.

Het voedsel groeit langs de wegen, het klimaat is het heele jaar zoo zacht als men zich maar wenschen kan, en de rivieren zijn rijk aan de beste

Heuvelandschap nabij Caracas.

gezet. Dr. Requena ontving mij en toonde mij zijn verzamelingen vogels, sieraden, wapens, en gebruiksvoorwerpen. Deze staatsman vertelde mij tal van bijzonderheden over het land en zijn bewoners en wees mij vooral op de resultaten van den reusachtigen pioniersarbeid door generaal Juan Vincente Gomez verricht.

Hij roemde den president als een groot vaderlander, die in korten tijd het land tot groote welvaart wist te brengen. Bij mijn terugkomst in het hotel bleek de regeering van Venezuela te hebben laten weten, dat ik als haar gast moest worden beschouwd. Toen ik mij weer op de Colombia inscheepte, kwam een adjudant van den president mij goede reis wenschen. Ik wist zooveel bewijzen van gastvrijheid niet beter te beantwoorden dan door een telegram van dank te zenden. Op zee gewerd mij daarop de onderstaande presidenteele boodschap:

Van Agtmaal, s.s. Colombia

Estimo atenta manifestacion y agradezco, expresivos votos feliz viaje.

Hetgeen, vrij vertaald, beteekent.

Dank voor de woorden tot mij gericht, wenschen u behouden terugkeer in uw vaderland.

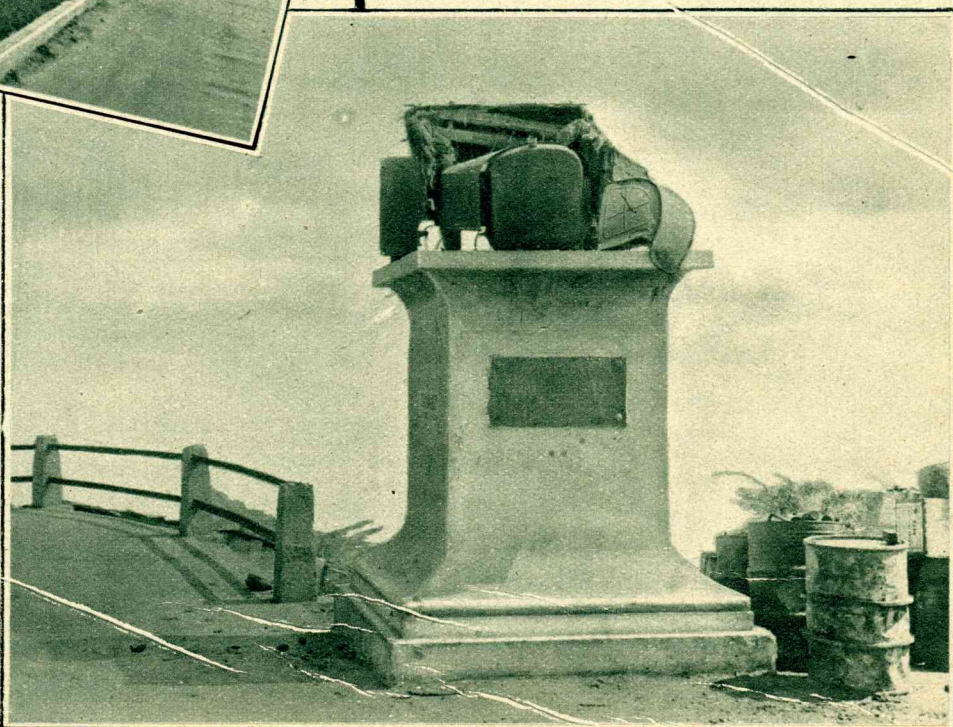
Het Florida villa park te Caracas.

vischsoorten. Onder leiding van president Gomez wordt er echter hard gewerkt. Zeer belangrijk voor dit land, waar nog een groot percentage analphabeten huist, is de invoering van den leerplicht.

Na een bezoek aan Caracas reis ik verder naar Maracay, een plaats in opkomst, waar de president van Venezuela zich heeft gevestigd.

Mijn hotel is een prachtig gelegen, luxueus gebouw, zowel van buiten als van binnen. Het wordt beheerd door een Zwitser, den heer Becher, die tevens regeeringsadviseur voor het hotelwezen is. In zijn, 't hotel du Jardin, worden de diners door de diplomatie gegeven en men ziet er hetzelfde publiek als in de groote Europeesche hotels. Een aardige attentie was het, bij mijn komst in de eetzaal door het uitstekende orkest het Nederlandsche volkslied te laten spelen. Ik liet den heer Becher mijn collectie foto's uit Nederland zien en hij op zijn beurt toonde ze aan Dr. Rafael Requena, de rechterhand van president Gomez, die in het hotel logeerde. Deze heer interesseerde zich bijzonder voor ons land en noodigde mij uit den volgende dag bij hem een bezoek te brengen. Den volgende morgen begaf ik mij dan ook naar het Paleis, een zeer eenvoudig verblijf, dat bewaakt werd door twee schildwachten... op stoelen

Op verschillende punten langs de wegen in Venezuela heeft men dit — aan duidelijkheid niets te menschen overlappende — maarschwingteekenen voor automobilisten geplaatst.

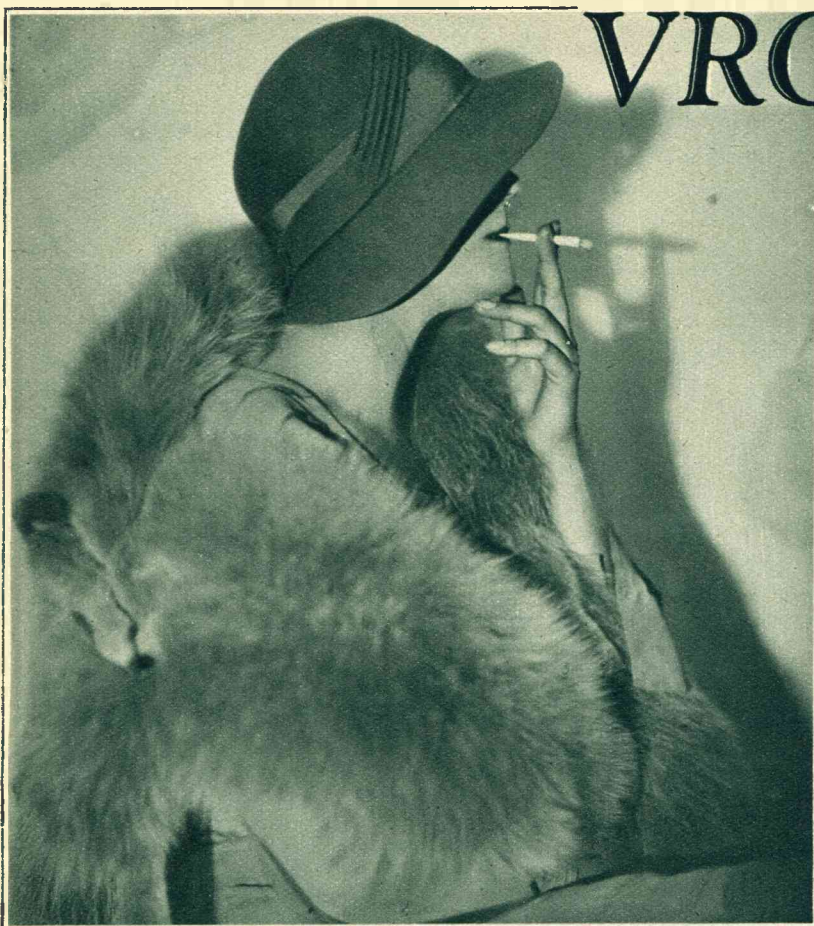

WAAR KERSTM

IRSTMIS WIT IS

VROUWENLEVEN

garneering, zoodat het bont, dat bestemd was tot versiering, zich als een tweede korte mantel over de stof uitbreidt.

Dit zijn echter min of meer uitwassen, waaraan stellig geen lang leven zal zijn beschoren en die vooral niet in aanmerking komen bij al wie economisch moet omgaan met haar inkomsten. Kan men zich een mooie vos veroorloven — dat is ten minste een bezit waaraan men jaren lang genoeg kan beleven.

Prachtig is het exemplaar van onze eerste afbeelding, een blauwvos van de allermooiste soort.

Onze tweede afbeelding

Een blauwvos van de mooiste soort.

Een nieuw kapsel.

Moderne bontgarneeringen. — Nieuwe tasschen en nieuwe overschoenen. — 'n Nieuw kapsel.

Voor dit seizoen en voor het komende voorjaar schenkt de mode haar bijzondere aandacht aan blauwvos en zilversvos, en aan de nog kostbaarder kleinere pelsdieren, sabel en marter, bij drieën of vieren aaneengevoegd tot een elegante halsomkleeding.

De blauwvos, die nooit blauw is, doch van 'n licht bruine tint waarbij de gelaatskleur voordeelig uitkomt, vleit zich zacht en warm tegen den hals aan, omgeeft vorstelijk de schouders en hangt koket neer op den rug. De zilversvos wordt meer en meer aangewend voor de garneering van breitschwanz- en veulen-mantels, wat een schitterend effect geeft.

Sabelbont is zoo buitengewoon kostbaar, dat slechts zéér enkelen zich de weelde van een sabelcollier zullen kunnen veroorloven. Marter is iets minder kostbaar. Ook van deze geel-bruine diertjes worden er drie of vier om den hals gegroeped, waarbij de einden van voren neerhangen.

Behalve deze vossenmode, waarbij de pelsdieren in hun geheel blijven en later misschien weer op andere wijze zouden kunnen verwerkt worden, brengt de mode nog ettelijke nieuwtjes op het gebied van bont, welke meer te beschouwen zijn als eendagsvliegen, luimen van het oogenblik, die gewoonlijk weer even snel verdwijnen als ze zijn opgekomen. Zoo worden er schouderkragen met hoge tailleering gelanceerd uit den empiretijd. Zoo wordt door een der modescheppers blauw geverfd persianer aangewend voor de garneering van mantels. En die mantelgarneering is vaak zóó overdadig, dat rug en voorpanden tot aan de taille geheel met bont bedekt zijn en de mouwen voor het grootste gedeelte verdwijnen onder de

Aardige groen vilten toque met strikken van fluweelband.

Nieuwe tasschen, nieuwe overschoenen; de mof, die de tasch ophangen kan.

vertoont een zeer elegante groen vilten toque, gearneerd met strikken van fluweelband.

Naar verluidt zullen de nieuwste hoeden zeer veel met strikken gearneerd worden — ook weer een terugkeer naar vroegere modes.

Nieuwe tasschen, nieuwe overschoenen, 'n nieuwe mof.

De mode maakt zich meester van alles. En met dankbaarheid constateeren we, dat elegance heel vaak gepaard gaat met gezond verstand. Daar is de tasch met handvat opzij. Al wie al heeft onderzocht, hoe de onder den arm gedragen tasch een bontmantel kan beschadigen, zal dit nieuwtje met vreugde begroeten. Ook de sluitingen der nieuwe tasschen worden niet alleen steeds sierlijker, doch ook gemakkelijker en meer praktisch.

En wie zou de ouderwetsche lage overschoenen, die eigenlijk maar alleen den voet droog hielden, terug wenschen voor de hoge overschoenen, met een treksluiting vlug en gemakkelijk te openen en te sluiten, welke tevens de kousen beschermen tegen modderspatten en de voeten warm houden?

De nieuwe mof heeft niet meer enkel tot taak de handen te verwarmen, doch moet ook de tasch vervangen en is dus tot dit tweeledige doel ingericht.

Nieuwe kapsels.

In Parijs wordt een nieuw kapsel gelanceerd, waarbij korte lokjes over het voorhoofd en over de wangen gekamd worden, een kapsel, dat wanneer 'n bekwame kapper 'er pas zijn zorgen aan geschonken heeft, nog wel eenige bekoorlijkheid heeft, dat echter wanneer het door de dames zelf wordt verzorgd 'n min of meer verwilderden indruk maakt. Dit nieuwe kapsel heeft tot dusver dan ook nog maar heel weinig succes.

Wat meer in den smaak valt is 'n kapsel, zooals we er hierbij een afbeelden. Het licht geonduleerde haar, in het midden gescheiden, wordt bij de ooren naar achteren gekamd. Is het haar aangroeiend, dan wordt het laag in den hals bijeengestoken, is het haar kort, dan laat men het zijhaar 'n ietsje langer groeien en steekt het achter de ooren weg. Soms wordt het haar geheel glad om het hoofd gelegd, soms wordt het bij de ooren eenigszins losser gehouden, evenals bij dat van onze afbeelding.

PAULA DEROSE.

HET KERSTFEEST VAN DEN LAFAARD

DOOR F. HUME

De Landlooper woonde heel achteraf tusschen kantige rotsblokken en wilde bergstroompjes en geulen en ravijnen. Zijn bijnaam doelde op wat hij geweest was, maar uit liefde voor zijn dochter was hij van een zwerver een rustig burger geworden. Niet dat hij zooveel om uiterlijk fatsoen gaf, want hij woonde in een schamele, ruwe hut, tien mijlen van de nederzetting Warringdale, die alleen bereikbaar was langs een ruw, tusschen de dichte struiken uitgekapte paardenpad. Bill Horsey had zich daar neergelaten, toen hij zijn tienjarig dochtertje in Melbourne op kostschool had gedaan, en bij haar terugkomst op haar twintigste was hij in den omtrek een goede bekende van iedereen. Jagers, woudloopers, kantoorbedienden en leegloopers, de babbelgrage vrouwen en de vaste bewoners der nederzetting stonden erover verwonderd, dat hij een zóó goed opgevoed meisje, als zijn dochter was, bij zich daar in die wildernis nam. Maar de Landlooper hield er zijn eigen ideeën op na en was niet van plan, de bewoners van Warringdale in zijn vertrouwen te nemen.

Maar Alice wist zijn geheim wel. Toen ze met tegenzin teruggekomen was in de onbeschaafde omgeving van haar eigen tehuis, had Bill dien geheel overwonnen, door haar te vertellen, dat de bodem van die afgelegen plek rijker dan elders aan goud was.

„Ik heb 't heelemaal bij toeval ontdekt,” had hij gezegd, „net voordat ik jou naar school stuurde, om een fijne dame van je te laten maken. Sedert dien tijd heb ik hier geregeld op mijn eentje gewerkt. Of de grond rijk is? Ik ben heel wat keeren naar Melbourne geweest, om heele klompen goud te verkoopen, als ik geld nodig had voor jouw opvoeding en voor mijn eigen benodigdheden hier. Maar meer dan duizend ons ligt hier in de buurt in een hol verstopt. Dat is voor jou, kind, als jij eens in het gareel gaat lopen met een eerlijken, trouwen jongen, zie je?”

„Maar vader, vindt u het dan niet gevaarlijk, om zooveel goud hier te bewaren? Bent u niet bang bestolen te worden?”

„Bang? Ik zou wel eens willen zien, wie of mijn goud zou kunnen vinden! Niemand heeft er eenig idee van, dat hier goud te vinden is en de meesten hebben er geen begrip van, waarom ik hier blijf wonen. Maar ja...” vervolgde hij ietwat onrustig, — „ik kan toch óók niet zeggen, dat er misschien niet een paar zijn, die wat meer weten. Ik heb eens met een zekeren Black Dave in de kroeg gezeten en ik ben bang, dat ik toen mijn mond wel wat voorbijgepraat heb. Dave scharrelt hier in den laatsten tijd wel wat te veel naar mijn zin rond en ik ben bang, dat ik hem nog eens z'n nek zal moeten omdraaien om te zorgen, dat hij zijn mond houdt! Maar daarom moet jij nu maar zorgen, dat ik niet meer drink, kind! Dan komt alles wel terecht!”

Alice deed haar best om daarvoor te zorgen, maar dat viel haar erg moeilijk. Wekenlang kon haar vader zoo sober en nuchter mogelijk zijn en hard werken aan de vermeerdering van zijn schatten en dan kwam er soms opeens een tijd, dat hij uit de kroegen van Black-Bock in Warringdale niet was weg te slaan en op zijn grooten rijkdom

bluffte, als hij niet al te nuchter meer was. En langzamerhand waren velen dan ook van meening geworden, dat de Landlooper goud gevonden had, al wist niemand te zeggen, waar zijn goudader lag. En hij wist alle pogingen om erachter te komen steeds te verijdelen. Alice was er niet erg op gesteld, dat haar vader dien naam van schatrijk te zijn kreeg en had hem vaak genoeg al aangespoord, om zijn schatten in baar geld om te zetten en op een bank in Melbourne te plaatsen. Hij beloofde haar dat herhaaldelijk, maar intusschen kwam er nooit wat van.

Het was een half jaar na haar aankomst in de hut, dat Alice op den vooravond van Kerstmis een onderhoud had met haar vader over de wenselijkheid van een aanstaanden schoonzoon. Want met haar modische kleding en fijne manier van doen trok zij noodzakelijkerwijze de aandacht der jongelui, waaronder er ook wel enkele waren, die min of meer in haar smaak vielen. Er was echter onder hen één, aan wien haar vader een hekel had en die door hem met minachting behandeld werd, omdat hij uit Engeland naar Australië was verbannen.

„Die jongen is een lafaard! een gevaarlijke dobbelaar,” bromde Horsey, „geef hem den bons, Alice. Hij is een nietsnutte lulak, geloof me!”

„Dat is niet zoo, vader,” antwoordde Alice met ongewone heftigheid. „Hij is 'n jongen van goede afkomst, dat kan iedereen aan hem zien.”

„Hm! En hij drinkt en loopt de meisjes na en speelt kaart en blijft zijn huur schuldig, als hij geen centen van huis krijgt! Ja, ik wil best gelooven, dat hij het heertje uithangt, omdat hij een kijkje heeft op wat jij, als je trouwt, van me meekrijgt!”

„Onzin, vader!” zei het meisje verontwaardigd. „Niemand beschouwt mij als een meisje met geld en wat u er wel eens hebt uitgegooid, als u... nou ja... enfin, dat beschouwt iedereen als opscheperij en dwaasheid.”

„Dwaasheid? Nou, dat zal waar zijn!” bromde de Landlooper schouderophalend. „Drommels, Alice, ik zal toch zelf wel weten, hoeveel goud er is... en ik heb het je immers zelf laten zien?”

„Ja. Maar niemand anders dan ik heeft het gezien en mijnheer Maxon houdt van mij om mezelf, niet om geld! En als het op „houden van” aankomt...”

„Aha, daar zijn we, waar we wezen moeten... Toe, voor den dag er mee!”

„Nou, ik denk, dat er heel wat goeds in hem zit... maar hij moet een vrouw hebben, die hem leiding geven kan, dat is alles.”

„Zoo... en jij bent dan die vrouw zeker, wil je zeggen, niet?” vroeg haar vader spottend, „maar ik zeg je, dat ik hem met zijn kop onder water in de kreek zal houden, als hij het waagt, hier in de buurt te komen rondneuzen... En of...! Ik zal het hem vanavond eens flink in zijn gezicht zeggen, als ik in Warringdale ben. En ik...”

„Maar vader, vanavond op Kerstavond, gaat u toch zeker niet uit?”

„Is het soms geen geschikte avond om uit te gaan? De beste avond, dien je kunt hebben, zou ik zoo zeggen!”

„Maar dan ben ik hier heel den avond zoo alleen, vader... en dan met al dat goud in de...”

„Hou je mond toch, kind!” snauwde Horsey, angstig rondkijkend.

„Och, er is toch niemand mijlen ver in de buurt,” zei het meisje in snikken uitbarstend, „dat u... dat u me nou alleen laat op Kerstavond!”

Haar tranen hielpen niets. Hoe goed haar vader over het algemeen ook voor haar was, de gedachte, dat op nog geen tien mijl afstands volop feest werd gevierd, was zoo verleidelijk voor hem, dat hij er niet tegen op kon.

„Kom, kom nou!” zei hij, haar op den schouder kloppend, „jij hebt je boeken immers en je handwerk en je piano, die ik voor je heb laten komen. Je zit hier zoo veilig als een paard in zijn stal. Ik ben morgenochtend vroeg terug om je een prettig Kerstmis te wenschen, hoor!”

Hij gooide 'n jas over zijn schouder en ging met groote stappen de deur uit. Alice wist heel goed, dat het ondoenlijk was haar vader tegen te houden. Als hij zoo'n bui had, dan was hij door niets ervan af te brengen. Ze bleef hem aan de deur staan nakijken en voelde zich ongelukkig, toen ze hem zag weggrijden langs het ruwe pad tusschen de struiken.

En dat op Kerstavond!

Als ze zelf ook maar een paard gehad had, dan zou ze meegegaan zijn om den avond door te brengen met de vrouw van den bankdirecteur in het stadje. Maar nu

Aardig tafereeltje in Bunschoten

De Grootte Markt te Groningen op een mistigen Morgen

zat ze alleen en als het ware opgesloten tusschen de dichte struiken, die de wijde vlakte overdekten.

Het was zomer in Australië en geweldig heet. In de Oude Wereld kenmerkten sneeuw en hulst, vorst en mistletoe het Kerstfeest. Dat wist ze van platen en uit boeken. Maar in het lage bosch hier verschroeide de hitte haar wangen, hing het verdroogde gras slap tegen den grond en stond de groote witte maan zoo helder aan den diepblauwen hemel, dat het volop dag scheen te zijn.

In haar lichte japonnetje, dat ze vandaag voor het eerst aanhad en waarin ze er bijzonder aardig uitzag, stond ze nu voor de deur naar de dichte struiken te staren, die haar geheel omringden en van de buitenwereld afsloten. Afgesloten van alles wat het leven plezierig maken kon. Er zat wel niet veel anders voor haar op dan naar bed te gaan.

Ze ging in huis en grendelde de deur met ongewone zorg. Want opeens had haar erger dan ooit te voren een angstig voorgevoel bevangen, dat er onheil dreigde. Ze sloot zelfs de ramen van de hut, ofschoon het daarbinnen wel een gloeiende oven leek. En al had ze het vertrek dan ook met fleurige tropische bloemen versierd voor het feest, toch leek alles haar even somber toe. Ze had geen zin om piano te spelen, geen zin om te lezen, geen zin om iets te doen en zoo bleef ze zitten denken.... denken en haar gedachten kwamen telkens terug naar naar Maxon. Ja, hij was welopgevoed, aardig, knap.... maar ja.... toch wel te losbandig om met hem te trouwen. Ze hield van hem en hij van haar, maar ze zou er toch nooit toe kunnen besluiten de vrouw te worden van een man, die het dubbelen niet laten kon, evenmin als het drinken.

En terwijl ze zoo in donker zat te denken, hoorde ze opeens, dat de kruk van de voordeur zachtjes en voorzichtig werd omgedraaid. Bevend stond ze op en ging naar het venster, om achter het gordijntje te kunnen kijken, wie het was. En opeens begon ze te lachen. Daar stond de man, over wien ze zoo juist had zitten denken! Blij met zijn komst snelde ze naar de deur, om die open te doen.

„Nee maar, dat is aardig!” zei ze opgetogen, „je komt me zeker prettig Kerstfeest wenschen!”

Frank Maxon zag er nu juist niet uit als iemand, die gelukwenschen brengen kwam. En zoodra hij haar dan ook zag, schrok hij merkbaar en gaf on-

willekeurig een zoo harden ruk aan den teugel van zijn merrie, dat het dier begon te steigeren.

„Miss Horsey.... ik.... ik.... dacht eigenlijk, dat u met uw vader naar Warringdale was gegaan....” stotterde hij, verlegen en rood wordend, terwijl hij in zijn zak naar iets scheen te zoeken en eindelijk een kleine revolver te voorschijn haalde, „ziet u.... ik had u dit willen brengen.”

Alice keek al even verward als hijzelf deed.

„Waarom.... dat geschenk?” vroeg ze.

„Omdat.... omdat....” zei de jonge man, zich de droge lippen met zijn tong bevochtigend, „de menschen het er zoo vaak over hebben, dat uw vader zooveel geld in huis heeft en u.... zoo dikwijls alleen thuis bent.”

„O.... ja, dat is zoo,” zei ze, het vreemde Kerstgeschenk aannemend. „Ja, dat is heel aardig van je. Nu kan ik me echt veilig voelen. Toe, zet het paard even achter het huis op stal en kom binnen. Het is Kerstavond, niet waar en ik zit hier zoo eenzaam.”

„Ik vind het toch wel erg, dat uw vader u zoo alleen laat,” zei de jonge man, na zijn paard in de schuur gebracht te hebben, die als stal dienst deed.

Alice was in haar schik met het geschenk, maar toen ze zag, dat het wapen geladen was, legde ze het toch uit veiligheid maar in een lade van een kast. Dan zette ze gastvrij koffie en het duurde niet lang, of de beide jongelui waren in druk gesprek gewikkeld, blij met elkaars gezelschap op den feestavond. Maxon vertelde haar over de oude kerstgebruiken in Engeland, over sneeuw en ijs vol schaatsenrijders, over plumpudding en hulst en gebraden kalkoen en alles, wat bij een echt vaderlandsch Kerstfeest hoorde.

„Wat moet dat heerlijk zijn!” riep Alice uit, „wat zou ik dat graag eens meemaken!”

„En dan de Kerstliederen....” riep Maxon in vervoering gerakend, „zingende kinderen langs de huizen en het luiden van de kerkklokken en....”

„Hier kennen we heelemaal geen klokken,” zei Alice, „maar ik kan wel enkele kerstliedjes spelen.”

Maxon, die nu heelemaal weer op streek scheen gekomen, lag behaaglijk in een rieten stoel en keek naar het knappe meisje, dat zich aan de piano had gezet en een oud-Engelsch Kerstliedje zong. Jeugdherinneringen kwamen bij hem boven en ontroerd kwam hij bij haar staan. Hij begon mee te zingen.

Hij kwam dicht bij haar staan en toen ze bij het eind van het lied naar hem opkeek, boog hij zich over haar heen en drukte een kus op haar voorhoofd.

„Maar....” begon Alice, blozend hem afwerend.

„Och.... neem me niet kwalijk.... die muziek ook.... En ik... heusch! ik mag u zoo graag lijden.... Ik houd van je, Alice.... Wil je me trouwen?”

„Maar,” begon Alice weer, zich op haar krukje omdraaiend en hem ernstig aanzijnde, „kijk eens, we kennen elkaar nog maar zoo weinig en.... en.... wat ik zoo al van je gehoord heb, is nu juist niet heel erg aanmoedigend om....”

„Ja, dat weet ik wel,” onderbrak hij haar met gebogen hoofd, „ik ben een prul. Maar ik heb ook niemand, die zich iets van me aantrekt. Heusch, ik ben zoo slecht niet... als er maar iemand was, die....”

„Nee, maar je hebt geen fut genoeg, dat weet ik,” zuchtte Alice, „je weet toch ook wel, dat een vrouw graag een man ziet, die sterk is?”

„Ja.... maar zou je me dan niet willen helpen, Alice?”

„Ik ben nu eenmaal een vrouw. Ik heb behoefte aan leiding.... aan een sterke.... Groote hemel... luister dan toch.... wat is dat?”

„Handen omhoog!”

In de deur stonden twee mannen met getrokken revolver. Alice herkende Black Dave, maar wie de kleine, roodharige man naast hem was, wist ze niet. Ze begreep echter terstond, dat het om het goud van haar vader te doen was. Gelukkig, dat Maxon nu bij haar was! Ze keek vol vertrouwen naar hem op, maar haar hart bleef stilstaan, toen ze zag, hoe angstig en verschrikt hij keek.

„Zoo.... zaten jullie zoo gezellig bij elkaar?... Jammer, dat ik jullie Kerstviering storen moet!... Houd ze onder schot, Sammy!” zei Dave, zich in een stoel zettend, „zeg, juffie, je begrijpt zeker wel, waar het ons om te doen is?”

„Ik.... nee....” antwoordde Alice, zich goed houdend, al trilde ze van top tot teen, „ik weet alleen, dat vader jullie wel zal aanklagen wegens huisvredebreuk.”

„Och.... die zit zich op het oogenblik zat te drinken,” zei Dave grijnzend, „en wij komen om zijn goud, snap je het nou?”

„Er is hier geen goud!” antwoordde Alice, zich aan Maxon vastklemmend.

„Toch niet?” spotte Dave, „nou, dan weet ik wel anders, liefje! Je vader heeft het me zelf in een dronken bui verteld.”

„Ik zal de politie....”

„Voordat je die waarschuwt, zijn wij al ver genoeg er vandoor. Je hebt geen paard en moet die tien mijl dus loopen. Ons plan zit goed in elkaar, reken maar!”

„Je zult het goud niet krijgen!” zei Maxon opeens.

„Niet? Weet jij dan soms óók, waar het verstopt zit, lafbek?”

„Ja. Horsey heeft het me in vertrouwen verteld.”

Een kreet van wanhoop ontsnapte aan Alice.

„Nou, mij goed.... als zij ons het dan niet vertellen wil, doe jij het dan.”

„En.... als ik het je vertel, willen jullie dat meisje dan vrij heen laten gaan?”

„Och ja, waarom niet! Laat die maar naar Warringdale wandelen.”

„O jou lafaard!” gilte Alice, „maar ik laat me

nog liever in stukken snijden dan.... o, ik zou je...." stampvoette ze, zonder woorden te kunnen vinden.

"Ik zal het wel voor je doen, juffie, als ie z'n bek niet opendoet!" zei Dave.

Maxon zat met afgewend hoofd en zei dan toonloos: "Zoodra ze weg is, zal ik het zeggen. Eerder niet."

"Ik ga niet! Ik ga niet!" riep Alice. Ze keek Maxon vol verachting aan, maar opeens begreep ze den blik, waarmee hij haar aanzag.

"Als ze niet gaat, dan zeg ik ook niets!" herhaalde hij tegen de beide roovers.

"Schiet dan maar op jij!" bromde Dave tegen het meisje, "prettige wandeling!"

Aarzelend, om geen achterdocht te wekken, verliet ze de hut en liep een eindje het pad op. Maar dan sloop ze zachtjes terug naar de schuur, waar 't paard van Maxon stond. Zoo geruischloos mogelijk maakte ze het los, leidde het door het gras stapvoets langs een omweg naar het pad, steeg op en zoodra ze ver genoeg van huis was, zette ze het dier in galop en reed zoo hard ze maar kon naar Warringdale toe.

Door haar hoofd joegen de gedachten even wild rond als het rennende paard door de struiken en lage boomen. Wat had Maxon's gedrag te beteekenen? Hij had haar gezegd, dat hij haar liefhad en haar gelegenheid gegeven om aan de handen van die kerels te ontkomen en de politie te gaan waarschuwen. Maar al wilde hij haar dan ook persoonlijk sparen, hij scheen óók van plan, hun te verraden waar het goud verborgen lag. Hij had geen enkele poging gedaan om weerstand te bieden. Hij heulde veeleer met hen mee! Hij wist immers heel goed, dat, ook al nam zij zijn paard, de politie de schurken toch nooit zou kunnen achterhalen, omdat hun voorsprong veel te groot was....

Nog geen drie kwartier later hadden de inwoners van Warringdale de woning van Horsey in een wijden kring omsingeld en reden er nu op aan. Dave en zijn makker boden eerst nog weerstand, maar werden vrij spoedig overmand en geboeid. Van het goud was geen spoor te bekennen.

"Die ellendige kerel wilde zijn mond niet open doen," bromde Dave, toen Horsey zelf hem ondervroeg. Alice was nu ook naderbij gekomen en zoodra ze Maxon zag, begreep ze opeens ten volle, wat hij bedoeld had met haar weg te zenden. Bewusteloos van pijn zat Maxon in den stoel gezakt. Zijn gezicht en armen waren met roodgeschroeide wonden overdekt. In het keukenfornuis brandde nog vuur, een roodgloeiende pook lag daarin en ver-

telde genoeg, wat de schurken hadden gedaan om hun slachtoffer aan het spreken te krijgen.

Met een der anderen bracht haar vader den bewustelozen jongenman naar zijn eigen bed en legde hem daarop neer in afwachting, dat de dokter uit Warringdale gehaald was. En toen de mannen met hun gevangenen waren weggetrokken brak Alice in berouwvol snikken uit.

Haar vader kwam de slaapkamer uit en legde zijn hand op haar schouder.

"Dat is nog eens een kerel!" mompelde hij, "je kunt met hem trouwen voor mijn part!"

Alice gaf geen antwoord, maar heel den Kerstnacht lag ze snikkend en biddende naast het bed van den bewusteloze en bleef bij hem waken, tot hij weer tot bewustzijn kwam. Eindelijk, den volgende morgen, sloeg hij de oogen op.

"Ik.... ik.... heb 't.... niet verteld!" bracht hij er met moeite uit.

"Nee.... nee.... liefste, dat weet ik wel," antwoordde het meisje snikkend.

"Maar ik wist het toch wel.... van je vader zelf...."

"Ssst.... praat nu niet zooveel.... Vader begrijpt het wel en ik ook."

"Maar ik moet het zeggen," fluisterde hij, "ik ben toch zoo'n lafaard...."

"Je bent de dapperste man, die er op heel de wereld is," zei ze, haar gelaat zacht tegen zijn verschroeide wang vleiend, "je bent.... mijn man!"

"Ik ben het niet waard, liefste.... Ik.... ik.... kwam eigenlijk zelf om dat goud te.... stelen.... Ik gaf jou die revolver alleen maar.... omdat ik.... omdat.... och.... ik had hem eigenlijk niet voor jou meegebracht.... ik...."

"Nou geen woord meer," zei Alice, "en wat je

Het centrum van Zeist met het Raadhuis

daar zei, blijft een geheim tusschen ons als man en vrouw! Je moogt het dan al verkeerd bedoeld hebben, maar op slot van zaken heb je toch alles goedge maakt, niet waar?.... En dan tot zoo'n prijs!.... En ik heb durven denken, dat jij een lafaard was! Lieve hemel!"

"Heb je dan begrepen, dat ik het alleen maar zei, om jou met het paard...."

"Ja, natuurlijk, jongen.... wees nu maar stil.. als je beter bent, gaan we trouwen.... en vaders goud is...."

Over de stille vlakte drongen zwak de luidende klokken door.

"Luister eens," zei het meisje, "dat zijn de Kerstklokken! Het is vandaag Kerstmis, liefste. Het feest der Geboorte...."

"....en van het nieuwe leven voor jou en voor mij...." fluisterde de "lafbek" en viel in een rustigen slaap met zijn hand in die zijner toekomstige vrouw.

Mooi Zwolle, de Sassenpoort met brug

Binnen Dief-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 10

Wegkomen was uitgesloten. Hij bleef staan op de plek waar hij zich bevond, aan den rand van een diepe greppel, ging toen snel in het gras zitten, trok met zijn ééne hand een van zijn schoenen uit, terwijl hij met de andere voorzichtig de tasch in de greppel liet zakken. Toen boog hij zich voorover en zocht, met een nauwkeurigheid, welke hem voor niets anders oog overliet, naar een denkbeeldigen doorn in zijn voet.

Hij durfde het hoofd niet oplichten om naar de passagiers van den auto te kijken. De wagen minderde vaart.... zou hij stoppen? De adem stakte hem in de keel en zijn hoofd klopte, alsof het barsten zou. Maar gelukkig, de auto scheen zijn vaart alleen verminderd te hebben om het hek van de villa in te draaien. Voorzichtig, met de uiterste behoedzaamheid, keek hij op.

Het was een open wagen en een politie-agent in uniform zat achter het stuur en binnen in den auto zag Bobby een inspecteur en een heer in burger.

„Deksels-nog-aan-toe.... dat is ook op 't kantje af!” hijgde hij. Hij reeg zijn schoen dicht, kwam overeind, tegelijkertijd de tasch met den kostbaren inhoud omhoog-trekkend, kroop door de heg aan de andere zijde van de greppel en, eenmaal in 't vrije veld, zette hij het op een loopen. En terwijl hij voort-holde, vroeg hij zichzelf af, hoeveel tijd hij noodig zou hebben om er achter te komen hoe hij er toch in geslaagd was op deze wonderbaarlijke wijze te ontsnappen!

IX. HET ELFDE UUR.

Onder het voortrennen overdacht Bobby Redmayne den toestand. Hij had een scherp, snel-werkend verstand; hij trachtte steeds de hoofdpunten van een situatie te overzien, zonder zich te verliezen in de details. Het stond vast, redeneerde hij, dat de politie in de vroege ochtenduren reeds op Trend Hall was geweest, maar van de inbraak op de Grange kon ze onmogelijk op de hoogte zijn, wanneer niet iemand van dat landgoed haar ingelicht had. En dokter Dimmock was naar de Grange gegaan, ongetwijfeld om vast te stellen of zijn argwaan ten opzichte van zijn patiënt gerechtvaardigd was. Na den diefstal van den auto en ook dien van het gouden tafelgerei ontdekt te hebben, zou hij zeker de politie hebben getelefoneerd, die daarop zich onmiddellijk zou begeven naar.... de Grange? Hier brak Bobby's redeneering een moment af. Waarom waren de politie-autoriteiten naar dokter Dimmock's villa gegaan en niet naar het landgoed van Sir Anthony? De verklaring hiervan kon alleen gelegen zijn in het feit, dat de dokter hun had medegedeeld, dat de inbreker veilig in zijn huis was opgeborgen.... daarom waren ze natuurlijk rechtstreeks dáár heengegaan.

Dat verklaarde tevens, waarom ze niet de minste aandacht hadden geschonken aan een man terzijde van den weg. Want niet alleen zouden ze geen oogenblik hebben gedacht dat hij degeen kon zijn, die daar rustig verdiept was in de verzorging van zijn voet (immers, ze hadden zeker vernomen, dat ontsnapping hem onmogelijk was gemaakt door het opbergen van zijn kleren), maar ook had de veldwachter, die hem den afgelopen nacht zoo kolossaal geholpen had, een beschrijving van zijn kleren gegeven, die absoluut niet meer overeenkwamen met hetgeen hij nu aan had. Dat was nu allemaal heel mooi en aardig, maar het had toch maar een haartje gescheeld en het zou niet lang meer duren of ze zouden ontdekken, dat de man aan den kant van den weg hun ontsnapte prooi was geweest.

Hij klemde de tanden opeen, terwijl hij al maar voortrende, want zijn hoofdpijn was niet om uit te houden. Maar daar mocht hij niet aan denken. Hij besepte, dat de politie in den geheelen omtrek weldra gewaarschuwd zou zijn, als dat niet reeds het geval was, om overal naar hem te speuren en hij stelde zich de vraag of het wel verstandig was zijn weg door de velden te vervolgen, waar zij hem natuurlijk in de eerste plaats zouden zoeken, en of het niet beter was den hoofdweg te houden, omdat ze zeker niet zouden verwachten hem dáár te vinden.

Hij kwam tot de overtuiging, dat hij een verkeerde taktiek had gevolgd, oriënteerde zich op de telegraafpaalen, kroop door de dichtstbijzijnde heg en liep even later met vluggen stap over den straatweg. Als hij maar veilig en wel Barnes kon bereiken,

was de zaak in orde. Daar waren ze zonder twijfel bereid om hem veilig te helpen weggelopen; hoe eerder hij uit de buurt was, hoe liever het den nobelen gebroeders zou zijn, dacht hij. Maar aan den anderen kant stond het voor hem vast, dat hij zich niet vóór donker op Barnes kon vertoonen. Als hij kans zag in de bosschen te komen, die bij het landgoed behoorden, en zich daar tot den avond kon schuilhouden, kon alles nog goed terecht komen. Dit was een kwestie voor straks, maar hoe stonden de zaken op dit oogenblik? Zou de politie-auto hem achternagaan in de richting van Barnes of zouden ze veronderstellen, dat hij den kant van Trend uit gezocht moest worden. Deze vraag was van het allergrootste belang, het was een kwestie van leven en dood om zoo te zeggen, want in het eerste geval was hij erbij, en al heel gauw ook, en in het andere geval had hij een kans.

Natuurlijk zouden ze geen tijd verloren laten gaan om zijn veranderd signalement door den radio-omroep te doen verspreiden en naar alle politie-bureaux in den omtrek te telefo-neeren, maar deze inlichting zou de politiebeambten, die er reeds op uitgetrokken waren om hem te zoeken, niet meer bereiken en daardoor zou hij misschien kans hebben, zonder gesnapt te worden, in de bosschen van Barnes weg te komen.

Een auto wervelde hem voorbij en was weldra weer uit het gezicht verdwenen. Dat bracht hem op 'n schitterend idee! De spanning, waarin hij verkeerde, doordat hij niet wist, naar welken kant de inspecteur de achtervolging zou beginnen, werd hem te machtig. Hij mocht het gevaar, dat deze autoriteit, toevallig of door scherpzinnige redeneering, de goede zijde had gekozen, niet riskeeren. Waarom zou hij den chauffeur van den eersten auto den besten, die dien kant uitging, niet vragen of hij mocht me rijden naar Sunningdale, een groote stad een mijl of tien verder? Dat zou hem voorloopig buiten de gevaarlijke zone brengen; hij kon in de stad wachten tot de duisternis viel en dan terugloopen naar het buiten van de Barnetts. Om nóg een reden zou deze oplossing een uitkomst zijn; zijn hoofd- pijn en de brandende pijnen in schouder en zijde maakten het loopen tot een marteling.

Nauwelijks was dit plan in zijn geest gerijpt, of een kleine two-seater, bestuurd door een niet meer jongen man met een onaangenaam gezicht, passeerde, of beter gezegd wilde passeeren, want Bobby ging midden op den weg staan en stak een hand uit.

De man achter het stuur verminderde vaart. „Wat is er?” vroeg een onvriendelijke kraakstem.

„Gaat u misschien naar Sunningdale? En als dat zoo is, mag ik dan misschien me rijden? Ik ben....”

„Het een noch het ander,” klonk het kortaf. „Eén keer ben ik er ingevlogen, maar dat overkomt me geen tweede maal. Ik ken het soort waar jij toe behoort.”

En met deze welwillende ontboezeming reed het zure heerschap verder, nagestaard door Bobby, die hem verwenschte met al de krachttermen, waarover hij beschikte. Hij was zóó boos, dat hij niet eens hoorde, dat er een tweede auto aankwam en vlak bij hem stopte; hij werd pas uit zijn kwaadaardige overpeinzingen opgeschrikt, toen een vroolijke stem hem toeriep:

„Trek je er niets van aan, jongenlief; hij is niet de eenige, die er een auto op na houdt, al denkt hij dat misschien. Als je mee wilt rijden, spring er maar in. Ruimte genoeg achterin!”

Bobby draaide zich met een ruk om. Aan het stuur van een grooten open zes-persoons luxe wagen zat een jonge man met een lagen witten kraag omgeslagen over zijn sportcolbert en met een opmerkelijk-leelijk gezicht, dat echter aantrekkelijk werd door een zonnigen, geestigen glimlach. Naast hem zat een alleraardigst jong meisje, de heldere oogen stralend van plezier en levensvreugde, en achter het tweetal, binnen in den wagen, een oudere dame, die een Sealyham-terrier aan haar borst koesterde.

„Meent u het werkelijk?” vroeg Bobby gretig.

„Of ik het meen? Dat spreekt immers vanzelf! Ik zag dat die oude naarling u als een afgestraften hond liet staan; de meeste menschen schijnen er niet van te houden om vreemden

mee te nemen, maar ik heb nog nooit kunnen inzien waarom ik het zou weigeren. Waar moet u naar toe?"

„Naar Sunningdale."

„Wij ook. Stap maar in."

„Er is ruimte in overvloed," voegde de oudere dame er met een vriendelijk lachje bij en ze schoof wat meer aan den kant.

„Het is buitengewoon aardig van u," zei Bobby half-binnensmonds. Maar hij accepteerde de uitnodiging om in den auto te komen niet direct, hoe vurig hij ook verlangde haar aan te nemen. Want al was hij een opgejaagd misdadiger, geneigd iedere kans om aan zijn achtervolgers te ontkomen, met beide handen aan te grijpen, een ander gevoel was nog sterker in hem, een gevoel dat hij niet onder woorden kon brengen, maar dat in werkelijkheid zijn betere-ik was. Dat deed hem aarzelen. Het was datzelfde betere-ik, dat hem aandreef zijn afspraak met de Barnets te houden, ondanks het gevaar dat hij daardoor liep. Had hij het recht zich aan deze welwillende, voorkomende menschen op te dringen? Volkomen onbekend met zijn werkelijke persoonlijkheid, hadden ze hem hun hulp aangeboden. Als ze hadden geweten wie en wat hij inderdaad was... een misdadiger op de vlucht voor de politie... zouden ze het dan óók hebben gedaan? Neen en nog eens neen, was het antwoord, dat Bobby zichzelf op deze vraag gaf. En omdat dit zoo was, voelde hij zich niet in staat hen te bedriegen, hun vriendelijkheid onder valsche voorwendsels te aanvaarden. Bobby's betere-ik verzette zich er met kracht tegen. Hij keek naar het aardige, onschuldige meisje, toen naar de oude vrouw met haar aantrekkelijk gezicht, en met een gevoel alsof hij een melaatsche, een uitgeworpene was, deed hij een paar passen achteruit.

„Het is buitengewoon aardig van u," herhaalde hij dof. „Maar het is tenslotte misschien toch beter, dat ik maar ga lopen."

„Waarom? Bevalt de kleur van onzen wagen u niet?" schertste de jongeman aan het stuur.

„Ik verzeker u, dat we het heel prettig zullen vinden als u instapt," haastte de oudere dame zich te zeggen. „We nemen vaak vreemden mee, nietwaar Simon? Naar mijn bescheiden meening verdient iemand, die weigert een vermoeiden wandelaar een plaatsje af te staan, wanneer hij ruimte genoeg heeft, niet dat hij een auto bezit."

„Ik ben het volmaakt met u eens, moeder," riep de jongeman over zijn schouder. „We doen het altijd. Als iedereen dien we meenemen volgens taxi-tarief betaalde, zou de bodem uit de schatkist zakken tengevolge van de enorme sommen, die wij aan inkomstenbelasting opbrachten. Stap in, man; ik heb geen zin bekeurd te worden wegens het veroorzaken van een verkeersstremming! Deze weg wemelt in één woord van politie-agenten... het stelt de zwaarste eischen aan m'n chauffeurskunst om tusschen hen door te laveeren zonder ongelukken te maken. Ik weet warempel niet wat er aan de hand is. Dus laten we hier niet langer blijven staan."

„Ja, stapt u toch in," animeerde nu ook het jonge meisje. „Waarom zou u lopen met deze warmte, als het niet hoeft?" Ze keek Bobby onderzoekend aan; bij de laatste woorden van den jongeman naast haar was hij opeens bleek geworden. Als het waar was, wat die vriendelijke jongen beweerde, kon ieder oogenblik een politie-agent komen opduiken... ze waren natuurlijk niet met z'n allen als kikkers op 'n kluitje bij de villa en op Trend Hall gebleven.

„Bent u wel heelemaal goed in orde?" ging het meisje voort, haar blik onafgebroken gericht op zijn bleek gezicht.

„Nu, om strikt eerlijk te zijn" — Bobby had moeite een grimig lachje om zijn eigen woorden te onderdrukken — „voel ik me niet erg goed. Ik ben aangereden door een dronken chauffeur van een vrachtauto en heb een klap tegen het hoofd gehad. Daardoor heb ik nogal hoofdpijn op het oogenblik."

„Dan praten we er verder niet over," verklaarde het meisje op beslist toon. „Stapt u toch alstublieft in."

Bobby liet zijn verzet varen. Waarom zou hij het tenslotte niet doen? Hij zou dezen hulpvaardigen menschen geen nadeel berokkenen door mee te rijden, en als het aan hem lag, zouden zij nooit weten aan wat voor individu ze gastvrijheid in hun auto hadden verleend.

Hij stapte in, nam plaats naast de oudere dame en de wagen zette zich weer in beweging.

„Goede hemel!" riep de dame uit, toen hij zat, „aangereden door een vrachtauto. Hoe kwam dat?"

„Het was gisteravond heel laat, toen het gebeurde," antwoordde Bobby, die niet inzag, waarom hij iets anders dan de waarheid omtrent het ongeval zou vertellen. „Maar het heeft niets te beteekenen, heusch niet."

„Laat hem maar eens een flinken slok uit de veldflesch

drinken, moeder," riep de opgewekte jongeman op de voorbank. „Geen beter middel om een jongen kerel weer in behoorlijken toestand te krijgen na een zwaren avond."

„Simon, 'n beetje meer gentlemanlike alsjeblieft," berispte zijn moeder. „Hij zei, dat de chauffeur dronken was."

„Dat heb ik immers niet ontkend!" was het vroolijke wederwoord. „Ik heb niets gezegd; u bent het, die bedekte toespelingen maakt!"

Ze lachten allen.

„En ik denk er niet aan," vervolgde de dame op beslist toon, „om hem wat uit de veldflesch te geven. Ik dacht, dat jij wel wist, Simon, dat alcohol het slechtste is wat je iemand kunt geven na een slag op het hoofd."

„Neemt u me niet kwalijk, moeder... ik verkeerde in de naïeve veronderstelling, dat alcohol overal goed voor was."

„Wat u nodig hebt," hernam Bobby's vriendelijke buurvrouw, „is kalmte en rust en zooveel mogelijk slaap. Hoe komt het eigenlijk, dat u in dezen toestand aan het wandelen was?"

„Ik ben op een voetreis," vertelde Bobby.

„Dus dan heeft hij 'n heeleboel aan uw advies om rust te houden," spotte Simon.

„Luister maar niet naar hem," ried de moeder en Bobby glimlachte tegen haar. „Neem dat kussen en steun er uw hoofd tegen," voegde ze er bij, terwijl ze het bewuste voorwerp van achter haar eigen rug te voorschijn haalde. Want als Bobby Redmayne glimlachte, waren degenen voor wie die glimlach was bestemd, onmiddellijk uit het diepst van hun hart bereid hem de helft van hun koninkrijk te geven.

„Wat lief van u," zei hij dankbaar en hij leunde met zijn pijnlijk hoofd tegen het kussen. Het was een verkwikking.

„Nu praat ik niet meer tegen u," ging de dame voort. „Ik weet zelf wat het zeggen wil, last van je hoofd te hebben."

„Vooral op Zondagmorgen, als u geen zin hebt naar de kerk te gaan, hè moeder?" viel Simon prompt in.

„Als je je niet behoorlijk kunt gedragen," mengde het meisje zich in het gesprek, „zal ik op jouw plaats gaan zitten en zelf chauffeeeren."

„Alsjeblieft niet," riep de jongeman in humoristische wanhoop, „denk er aan, dat we een vreemde bij ons hebben en dat we het leven van een ander niet op het spel mogen zetten, al zijn we ook nog zoo roekeloos met dat van ons zelf! Schei uit! Als je dat nog eens doet, rijd ik de greppel in, hoor. Of neen, ik weet wat beters, dan geef ik je hier op den openbaren weg een zoen!"

„Als je het maar laten wil!" protesteerde het meisje. En daarop Simon weer:

„Dan moet je maar van het stuur afblijven."

„Dat zal ik doen, als je belooft je verder fatsoenlijk te gedragen."

„Daar ben ik op bepaalde voorwaarden toe bereid."

„En die voorwaarden zijn?"

*Een steelsche blik in het land van belofte
waar de Kerstboom prijkt.*

Ahhh! Wat 'n mooie Kerstboom!!

„Dat ik mijn laatste bedreiging van daarnet mag uitvoeren, zodra we alleen zijn.”

Bobby, het hoofd gemakkelijk gesteund tegen het kussen, luisterde in geamuseerd stilzwijgen en met gesloten oogen naar het gebabbel op de voorbank. Het begon tot hem door te dringen, dat hij doodmoe was en zich allesbehalve lekker voelde. En nog iets anders drong tot hem door, namelijk dat er iets zwaars en warms op zijn knieën was, daarna alsof twee kleine gewichten op zijn borst drukten en tenslotte iets kouds en vochtigs, dat zich tegen zijn gezicht legde. Een zachte lik op zijn wang was de volgende gewaarwording; hij richtte zich wat op, opende de oogen en zag den Sealyham-terrier op zijn schoot zitten, met een kwispelend eindje staart en een paar goedge, aardige hondenogen, die hem met vriendschappelijke belangstelling aanstaarden.

„Dát is eigenaardig,” zei de dame naast hem. „Button is nooit zoo tegen vreemden, behalve....”

Ze brak den zin af en haar zoon voleindigde dien in zijn eigen stijl.

„U wilde zeggen, behalve wanneer ze respectabel zijn. En ik veronderstel, dat u dáárom Button's handelwijze eigenaardig noemde. U moet u niet zoo in de kaart laten kijken, moeder; daar houden de menschen niet van.”

„Akelige jongen die je bent,” klomk het verontwaardigd, „je weet heel goed, dat ik zooiets heelemaál niet bedoel.”

„Och, wat zou het,” kwam Bobby tusschenbeide. „Ik zie niet in, waarom u zou aannemen dat ik beter of meer respectabel ben dan een ander, dien u onderweg oppikt. Maar ik ben in ieder geval blij, dat de hond me als zoodanig beschouwt,” voegde hij er geheel naar waarheid bij. „Honden schijnen zich altijd tot mij aangetrokken te voelen.”

„Hoe dan ook,” verklaarde Simon filosofisch, „eerlijk of oneerlijk, hoef of eerbare burger, over de geloofsbriefjes van

onze passagiers breken we ons het hoofd niet. „Leven en laten leven” is ons devies en als je nooit eens iemand een kleinen dienst zou durven bewijzen uit vrees in den nek gekeken te worden, kon je beter dood zijn, vind ik. En aangezien we hier bij een uitlokkende gelegenheid zijn waar het bier vlocit, zou ik willen voorstellen mijn dorstig keelgat van dien stroom te laten meegenieten. Ik wil u niet verleiden hetzelfde te doen,” voegde hij er bij, zich tot Bobby richtend, toen hij den wagen vlak bij een buitenherberg liet stoppen en uitstapte, „want ik betwijfel of bier een goede medicijn is voor een beschadigden kop, ofschoon mijn moeder meer deskundig is op dat gebied. Inmiddels, vaarwel lieve vrienden! Waarschijnlijk keer ik uitgestrekt op een draagbaar bij jullie terug.”

En na deze toespraak ging hij met vluggen pas naar de schilderachtig-ouderwetsche herberg.

„Kan ik u misschien dienen met een sigaret?” vroeg het meisje, zich naar Bobby omwendend. „Het helpt mij nog wel eens als ik hoofdpijn heb.”

Bobby nam een sigaret uit den hem aangeboden koker, zocht in zijn zakken naar een doosje lucifers en bedacht toen opeens, met een onuitsprekelijk gevoel van vernedering, dat al zijn bezittingen zich in zijn geconfiskeerde kleeren op de villa van dokter Dimmock bevonden. Er zat dus niets anders op dan te bekennen dat hij geen lucifers bezat.

„Het spijt me,” zei hij, „maar ik vrees, dat u de maat van uw weldaden zult moeten volmaken door mij ook nog van een lucifer of iets van dien aard te voorzien. Ik heb een vreeselijk slecht geheugen en in mijn gewone verstrooidheid heb ik vergeten rookgerei en lucifers mee te nemen.”

„Ik ben blij dat u dat zegt,” klomk het uit den mond van de oudere dame, toen hij den sigarenaansteker aannam, die het lachende meisje hem toereikte. „Mijn eigen geheugen is in één woord erbarmelijk; Simon plaagt me er altijd mee en beweert dat niemand ter wereld zulke onvergetelijke dingen vergeet als ik. Maar een jongeman, die op een voetreis gaat en sigaretten en lucifers vergeet, is wel het toppunt; daar ben ik nog niets bij! Ik herinner me een keer, dat mijn man....”

„Lieve mevrouw,” viel het meisje haar in de rede, „hebt u niet zelf gezegd, dat onze passagier, zooals Simon hem zou noemen, vooral rust moest hebben en slapen moest? Hoe kan hij nu in slaap komen, als u voortdurend tegen hem praat? Uit pure beleefdheid moet hij luisteren om op het juiste oogenblik „ja” en „neen” te zeggen, al vindt hij de conversatie ook stomvervelend.”

„O, ik verzeker....” begon Bobby, maar de dame naast hem legde een hand op zijn arm.

„Je hebt gelijk, kindlief,” zei ze tegen het meisje, „en daar heb je meteen weer een bewijs van mijn ongelukkig geheugen. Ik wilde, dat Simon maar 'n beetje opschoot. Waarom kunnen mannen toch nooit een café passeeren zonder even binnen te wippen? De lucht van bier alleen al zou me afschrikken, al verging ik ook van dorst.”

Bobby, die haar verlangen naar een spoedige terugkomst van Simon inwendig deelde, vroeg zich af, wie deze goedgehartige, opgewekte menschen toch wel mochten zijn en of het bij hen zou opkomen zich voor te stellen en wederkeurig zijn naam te vragen. Waarschijnlijk niet. Ze schenen nogal onverschillig en weinig-vormelijk en hij van zijn kant zou zeker niet beginnen zijn naam te noemen. Misschien zou hij nooit in zijn leven weten, wie hem deze onverwachte hulp hadden geboden.

Zijn oogen bleven even rusten op het aardige profiel van het meisje en hij betrapte zich er op, dat hij zichzelf de vraag stelde, hoe haar voornaam wel kon zijn. Toen dwaalde zijn blik naar de herberg en steeds vuriger werd zijn wensch, dat de jolige Simon daar maar niet te lang mocht blijven, want de inspecteur zou zeker niet nalaten hard te rijden. Opeens was 't of zijn hart stil stond, want op den weg verscheen een agent op een fiets, blijkbaar van plan óók de herberg binnen te gaan; hij keek met belangstelling naar de inzittenden in den grooten auto. Gelukkig, dacht Bobby, dat de wagen op eenigen afstand van den ingang stond en hij met zijn rug naar den agent zat.

Ook gaf hij er zich opgelucht rekenschap van, dat de man nog niets kon weten van zijn veranderde kleeding en dat het niet waarschijnlijk was, dat hij een voortvluchtig misdadiger in zulk gezelschap zou zoeken.

De agent salueerde, stapte af, bleef even bij de deur staan en zette zijn fiets tegen den muur. Op hetzelfde oogenblik kwam Simon naar buiten zeilen, kennelijk smoordronken en de agent stak den arm uit om te voorkomen dat hij viel.

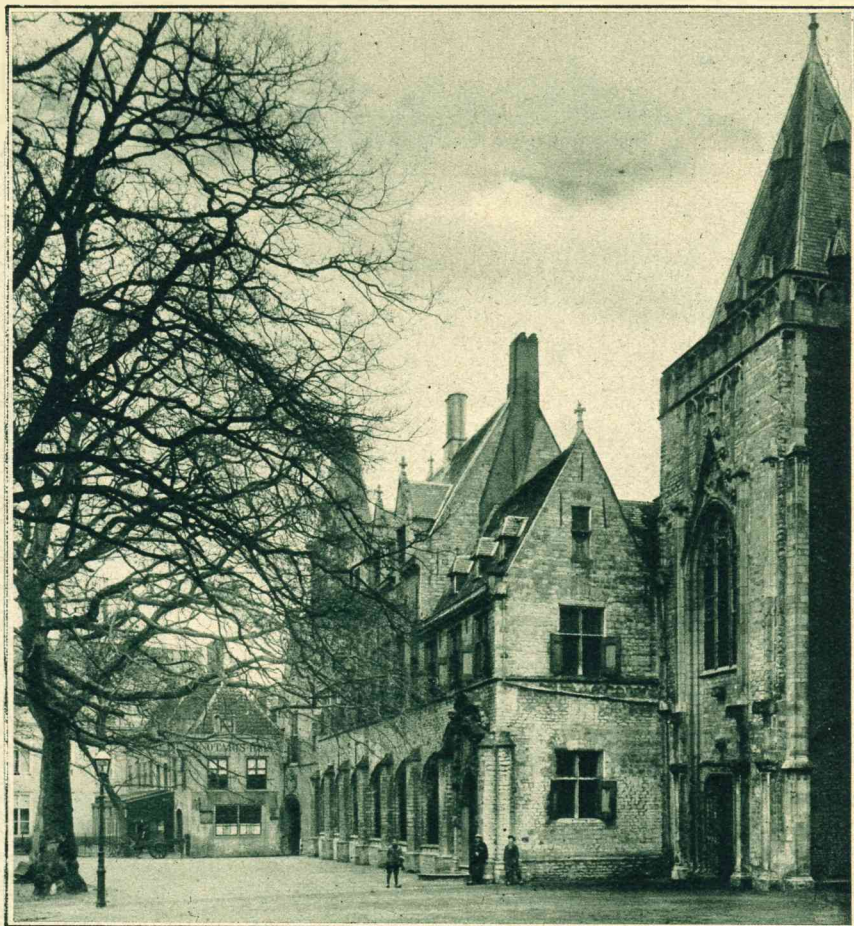
„Maak je maar niet ongerust, agentje,” lalde hij met een dronkemansstem, „ik zal zoet naar huis toe gaan, hoor!”

„Foei meneer, voor zooiets is het nog wel 'n beetje vroeg, vindt u niet?” berispte de agent streng.

(Wordt voortgezet)

Het Abdijplein aan de Oostzijde.

Gezicht op de Westzijde van de Abdijgebouwen, waar momenteel eenige boomen worden gerooid, zoodat de mooie genel met de vele torentjes beter uitkomt.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

In een Vlissingsche debatingclub kwam aan de orde de vraag: „wat is een tekort?“ 'n Bevredigende oplossing werd niet verkregen. Niet erg snugger! Wij zouden hebben geantwoord: „Een tekort is datgene wat je hebt, wanneer je niets hebt.“

Uit Oud Vosmeer ontvingen wij in geuren en kleuren een wonderbaarlijk verhaal over een landbouwerspaard, dat schitterend geopereerd is door een veearts, die alle mogelijke soorten versteeningen wist te constateeren en buit te maken. Het spreekt vanzelf, dat dit paard wel door een handelaar in bouw materiaal gekocht zal worden.

Uit Kortgene vernamen wij, dat de bazar der Jongmeisjesvereniging zoo geanimeerd verliep, dat de vloer van het gemeentelijk gymnastieklokaal ingezakt is. We gelooven wel, dat B. en W., die nu met een strop van f 250.— zitten, van harte hopen, dat de animo in hun gebouwen voortaan een anderen noot-aanvang zoekt.

Zaterdag, zoo telegrafeerde men ons, is te Kattendijke de electriche stroom met eenige feestelijkheden ingeschakeld. Wanneer de aangeslotenen dit voor 'n gewoonte houden, kan het een vroolijke geschiedenis te Kattendijke worden. Als men nu maar waakt tegen de katterigheid!

Een verzegelde dépêche, uit Zeeuwsch-Vlaanderen aan ons adres verzonden, hield het bericht in, dat de ontvanger der belastingen in Groesbeek verplaatst is naar Oostburg. Daar zal een reuze-kraan voor nooig geweest zijn!

Uit Philippine bericht men ons, dat een gewestelijk blad een slager aldaar valscheit beticht had, ondergedelijk vleesch te hebben. O, o, wanneer zal men het in die streek toch eens afleeren dadelijk persoonlijk te worden.

Men meldt ons uit Hoedekenskerke, dat de Raad besloot om, ter verbetering van de dorpsverlichting, aan enkele ingezetenen te verzoeken, de heesters nabij de lantaarnpalen te snoeien. De aardbeienbedjes mogen nog gelaten worden zooals ze zijn.

De Goesche Oudheidkundige vereniging heeft voor haar museum beslag weten te leggen op den moerbeiboom van Jacoba van Beieren, die onlangs bij 't voormalige slot van Ostende gerooid is. Wanneer de concierge de houtluis op een afstand weet te houden, hopen de minnaars der vervlogen eeuwen, dat de boom tegen het voorjaar weer in het blad schiet.

Tot de volgende week, dames en heeren!

De Abdij TE MIDDELBURG

Gezicht op den Langen Jan.

Fraai poortje in de Abdijgebouwen.

Tegen verkoudheid:

ASPIRIN

eenig op de wereld

Tegen verstopping:

ISTIZIN

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

'N SLECHT

Vakken waarin onderwijs wordt gegeven	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER	JANUARI	FEBRUARI	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER
Gediedenis	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Lezen	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Schrijven	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Rekenen	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Nederlandsche taal	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Geschiedenis	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Aardrijkskunde	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Natuurkennis	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Zingen	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Teekenen	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Vrije- en ordoefeningen	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
Fransch	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4

RAPPORT

... En 'n bemerking van den onderwijzer: „... Uw jongen leert niet gemakkelijk. Moet meer zijn best doen“... Maar hij doet zijn best, Uw jongen! Tot 's avonds laat (véél te laat) zit hij over zijn sommen en zijn thema's. Leert-ie dan werkelijk zoo moeilijk? Geef Uw jongen JECOVITOL! Daar zal hij flinker en sterker van worden. Dan zal het leeren véél beter vlotten ook! JECOVITOL-levertraan heeft een geijkt vitaminen-gehalte. Prof. Wolff van de Utrechtsche Universiteit let er scherp op, dat JECOVITOL minstens 50 eenheden vitaminen A en 250 eenheden vitaminen D bevat.

JECOVITOL

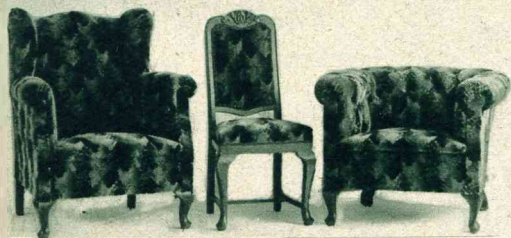
Prijs per flesch f 1.-

VERKRIJGBAAR BIJ APOTHEKERS EN DROGISTEN

FABRIKANTEN: BROCADES-STHEEMAN & PHARMACIA

DOELMATIGE PUBLICATIE

van uw zakennieuws is van groot belang voor uw onderneming!

Bovenstaand garnituur, bestaande uit 1 chesterfield, 1 oorfauteuil en 4 eiken stoelen veerend, crinvulling, bekleed met vachtechte velours

f 120.-

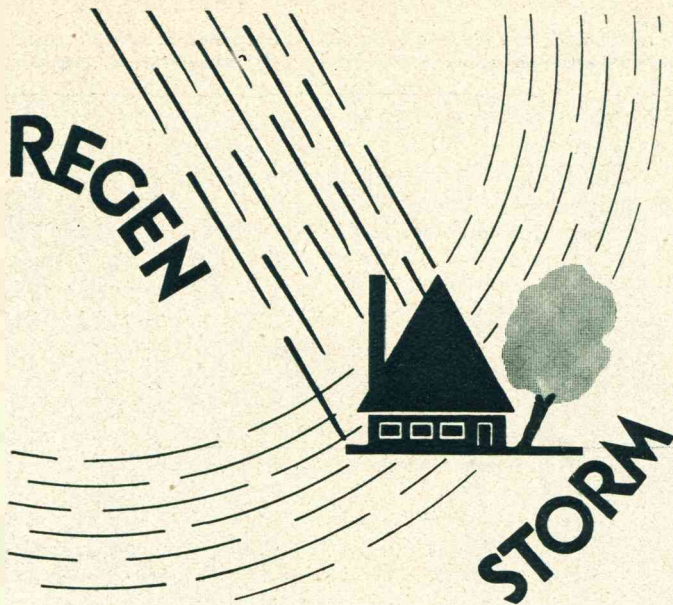
H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50 - Rotterdam

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Storm en regen zijn niet van de lucht. Tallooze menschen ondervinden er de gevolgen van, als: reumatiek, griep, steken in de zij, jicht, stijve nek, verkoudheid en hoest. - Men bestrijdt deze verschijnselen het allerbest met de warmte-opwekkende Thermogène. De Thermogène wordt als een gewoon vel watten op de pijnlijke plaats gelegd. Zij vangt uitstekend papverbanden, mosterdpleisters, linimenten, trekpleisters en andere koude-verdrijvende middelen, waarvan zij wel de goede eigenschappen, doch niet de bezwaren bezit.

Bij alle apothekers en drogisten in dozen van 75 ct. en 45 ct.

GEEN HUIS IN HOLLAND ZONDER

THERMOGÈNE

Winterhanden WINTERVOETEN

Doos 30-60, Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

Gaksteenlijders!

Op aanvraag wordt U het boek met dankbet. en inl. tevens beoordeeling van bekwaame Doctoren over „ANTIFELLIN“ gratis toegezonden door firma J. DWARSHUIS, Groningen. Telefoon 3442. Jacobijnestraat 13e

KUNSTGEBITTEN

f 50.- of f 70.-

Absoluut pijnlooze behandeling
Betaling desgewenscht in termijnen vanaf f 1.- per week zonder vooruitbetaling. Ook week Ziekenfondsleden

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Geopend van 9-3 en 6-8 uur.
Telefoon 51943

1 minuut van het Station D. P.
Voor Delft: Markt 79
Voor Pernis: J. Biesheuvel, Julianastraat 31 A
Voor Charlois: Boerg. Vliet 79 A
Voor Tuindorp Vreewijk: A. G. Versteeg, Strevelsweg 27 (bovenhuis)

Of mijn teint altijd zoo is? Jawel, altijd! Mee-etters en zulke dingen? Nooit: Wat ik gebruik? Wel, het bekende Scherk-Face-Lotion!

Alleen echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk.
(Heeren, die het na het scheren gebruiken zijn voor altijd bevrijd van huidaandoeningen en pukkels.) Per flacon 0.90, 1.20, 2.10

Scherk
Face
Lotion

SCHERK
BERLIN NEW YORK WIEN
Gratis Monsterfleschje ontvangt men bij inzending van deze advertentie, met bijvoeging van 15 cent voor porto, aan S. Blodeman & Co. Zeedijk 116, Amsterdam

DE GOESCHE PLUIMVEEMARKT

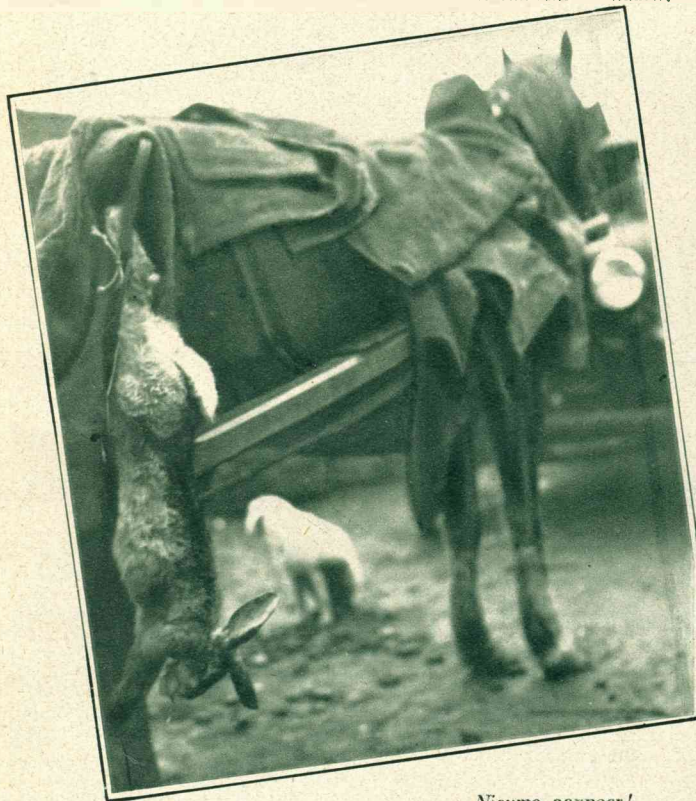
Goes heeft behalve z'n gewone wekelijksche graan- en lappenmarkt, ook een pluimveemarkt, die vooral tegen Kersttijd druk is. Heel wat tamme eenden, die voor wilde zullen doorgaan bij den Kerstdisch der stedelingen en volle kisten en manden tamme konijnen, die als hazepaper zullen worden opgediend, komen nu aan. Ook werkelijke hazen, ganzen en kalkoenen, alhoewel meer sporadisch. De handel gaat vlot voor stad en buitenland. Zeeuwsche koopers zien we er weinig. Maar juist daarom vestigen we met deze serie foto's ook eens de aandacht op 'n pluimveemarkt in eigen omgeving, al laten we ons ook geen eend voor een gans of een konijn voor een haas aansmeren.

Stilleven van de ware
Zeeuwsche -hazen.

Aspirant kersthazen.

Nieuwe aanvoer!

Verkocht!

De jongste pluim-
veehandelaar bij de
„Kerstganzen“, die eenden zijn.

Kijken, of ik hier-
voor ook nog een
kooper kan vinden.

KOSSEMISSE

Mina, gee 's gauw m'n schorte!
Kossemisse kom wee an;
Vorsche soppe op 'et viertje,
Reuzelbollen in de pan.
Zummen wee 's lekker eten,
Zet de korpendus mae klaer;
Je zâ zie, voe dâ m'n 't wete
Zitte me in 't Nieuwejaer.
Buten lei 't stik onder d'iezel;
Je zâ zie, dat 't vrieze gaet;
'k Ê zô straks 's rond'eloape,
d'r sloge vonken uut de straat.
't Is voe ons 'n tied van rusten,
't Naejaerswerk is lang 'edae;
A 't 'et veurjaer wee gae komme,
pakke me wê nae de spae,
Stae me wee voe dag en dauwe
in de kouwe en de mist;
Is 't wee 'eale daege werke
of 't nooit winter is 'ewist.
Gooi mae gauw 'n blok of tweeë
op 'et kossemisse-vier;
Straks wee leve 'm'om te werke,
Mae noe is 't voe ons plezier.

P. B.

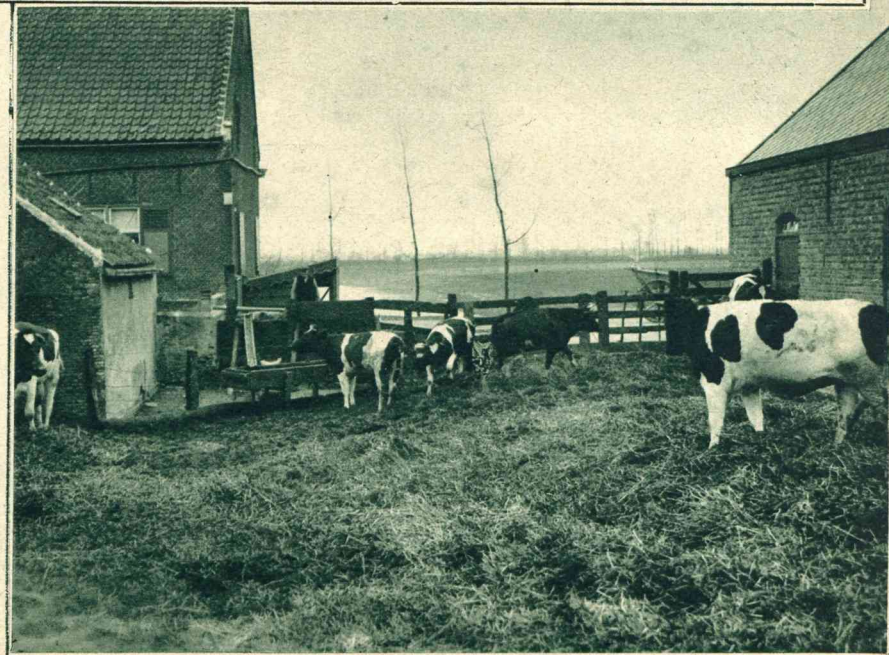
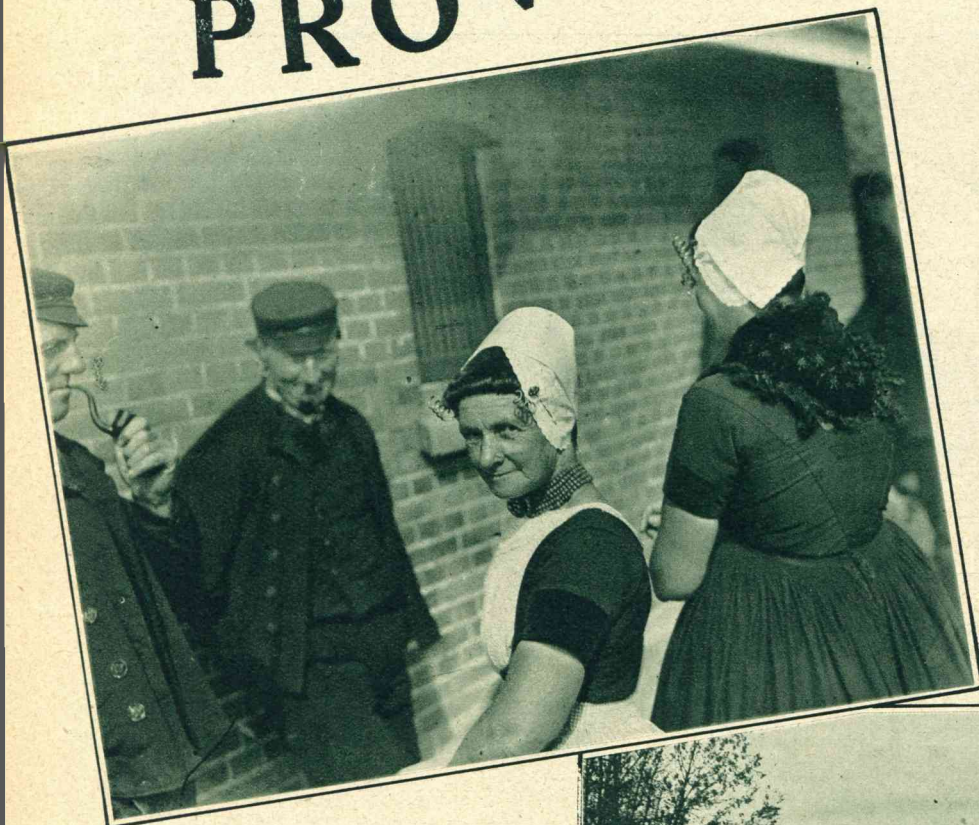

Boerenkoopdag op Walcheren onder Kleverskerke. Vreemde drukte voor de paarden.

Levenswinter. Walcherse visscherstypen.

UIT ONZE PROVINCIE

Winter op een Zeeuwsch-Vlaamse boerderij nabij Boschkapelle.

Walchersche boerentypen.

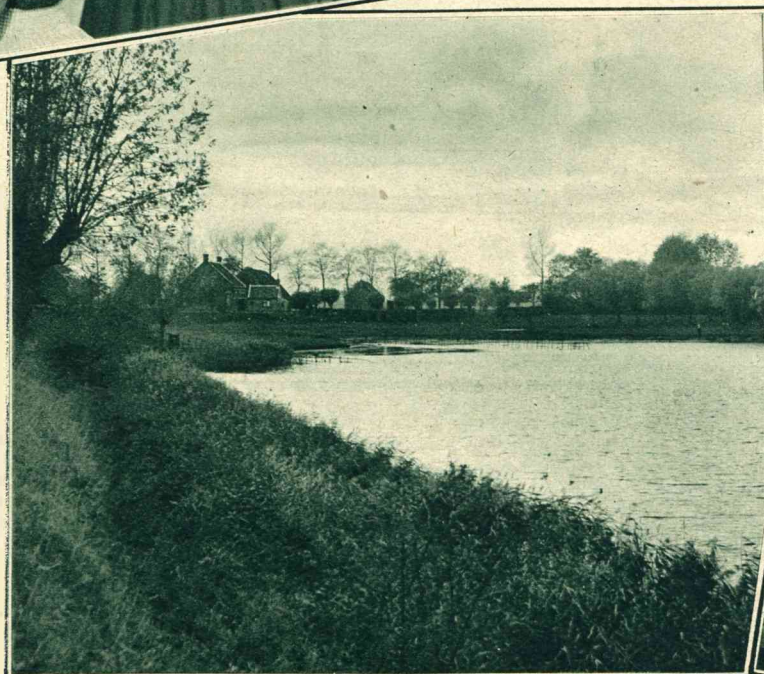
STEDESTEMMEN

AXEL.

Toen 'k d'r voe d'eeste keere kwam
Stieng 'k toch wè te kieken;
Al die wuven op d'r rik
Van die groate wieken,
Van die vierken leken 't wè
'k Doch, wà zumme 'n noe toch è,
'k Wist nie wazze mieken.

't Is toch wè 'n mooien dracht,
Zukke groate vleecken.
'k E' m'n oagen uut m'n 'oot
Nae dà volk 'eeken.
'k Doch zò, wacht mae, zò medeen
Zà je 't è, dan vliegt d'r een
Weg, en is 't bekeken.

Mae ze dochten d'r nie an,
En ze liepe kalmpjes an,
Net as onze meiden.
Wae die vleecken dan voe bin,
Dat è 'k nooit begrepen
Toen 'k t'r langs kwam, è 'k t'r in
Stiekemjes genepen.
Mae ze voelden 't blikbaer nie.
'k Zegge je, 'k kan d'r nie bie!

Een winterkiesje in Oostelijk Zeeuwsch-Vlaanderen nabij Hoek.

Raadhuis en Kerk te Zaamslag.

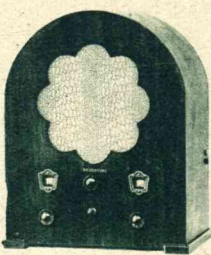
Deze Sigaar

vormt niet alleen een klasse apart, doch opent een geheel nieuw perspectief voor den sigaren-consument. Het zal een verrassende ervaring zijn voor elken nieuwen rooker van dit fabrikaat, dat met de D.P. No. 5 weder nagenoeg benaderd wordt de prijs en kwaliteit van een goede sigaar van vóór 1914.

D.P. No. 5 ETUI van 5 stuks 25ct.
DE SIGAAR DES TIJDS - VRAAGT ZE UWEN WINKELIER!

Sensatie!
Prijzverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de daling
Eng. Pond

~~f 175.-~~

Compleet geplaatst met ingebouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VON BURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703
Betaling vanaf f 10,- p. maand

Thans

f 145.-

Rustig en kalm,

beheerscht in Uw denken, handelen en spreken zult ook gij zijn na het gebruik van

Mijnhardt's Zenuwtabletten

Buisje 75 cent.
Bij Apothekers en Drogisten.

VOOR DIT

DIT

Een tikje Pond's Vanishing Cream voordat U zich buiten waagt en Uw huid is veilig voor de invloeden van weer en wind. Als U weer thuis komt, herstelt Pond's Cold Cream de soepelheid die de gure buitenlucht Uw huid heeft ontnomen. Om het volle genot van deze 2 heerlijke creams te ondervinden, volg men

DE COMPLETE METHODE

Minstens 2 x per dag zachtjes, maar overvloedig, masseeren met Pond's Cold Cream om de poriën te reinigen die voor water en zeep ontoegankelijk zijn. Veeg de verbruikte cream af met een Pond's Cleansing Tissue, die het vuil absorbeert, en het niet zoals een handdoek doet, terugwrijft in de poriën. Bet een weinig na met Pond's Skin Freshener. Dat verfrist en ontvet. En tenslotte een tikje Pond's Vanishing Cream om de huid te vrijwaren voor de inwerking van weer en wind en ook om die heerlijke matheid van teint te krijgen die zoo aantrekkelijk staat.

Kleine pot f 1.-
Groote pot f 2.-

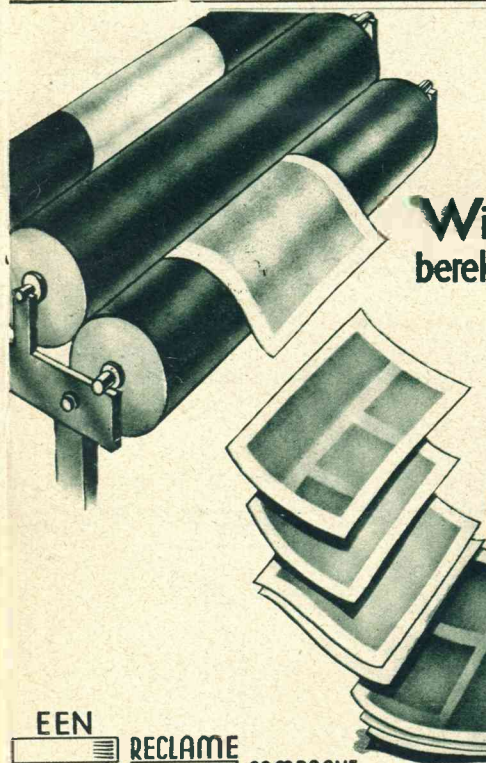
MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 cent porti aan Afd. 16
POND'S EXTRACT Co.
AMSTERDAM

Naam.....

Adres.....

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S
VANISHING EN
COLD CREAM

Wie kan het aantal lezers berekenen van een periodiek?

Naast de oplage speelt bij een periodiek een nog veel belangrijker factor een groote rol, n.l. het aantal lezers per exemplaar. Denk aan huisgenooten, samenlezers, leesalen, enz.! Dit aantal lezers verveelvoudigt de oplage en verhoogt belangrijk de trefkans uwer advertentie.

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

5

Een aanhouder wint....!

Geregeld Adverteeren is.... winnen!

Het vereenvoudigde muziekschrift

van de nieuwe muziekschrijfmachine, dat iedereen in de Kerstdagen kan leeren spelen!

Klavarskrubo

Stille Nacht, Heilige Nacht
Wilhelmus
Pilgerchor, Tannhäuser
Adagio, Beethoven

Tezamen voor slechts f 1.-

Ave Verum, Mozart. . . f 1.-

Bestel nog heden op Giro 179848

N.V. KLAVARSKRIBO, Rotterdam-Slikkerveer

Een kostbaar bezit

is een doos of tube „Zij"-Crème. Zij beschermt Uw gelaat even afdoende tegen guur herfstweer of felle winterkou als een warme bontmantel of behagelijke pels het Uw lichaam doet.

ASTHMALIJDERS

Het Asthmapoeder van Apotheker BOOM geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbenauwdheid en Borstbeklemming.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote gesloten blikken doos.

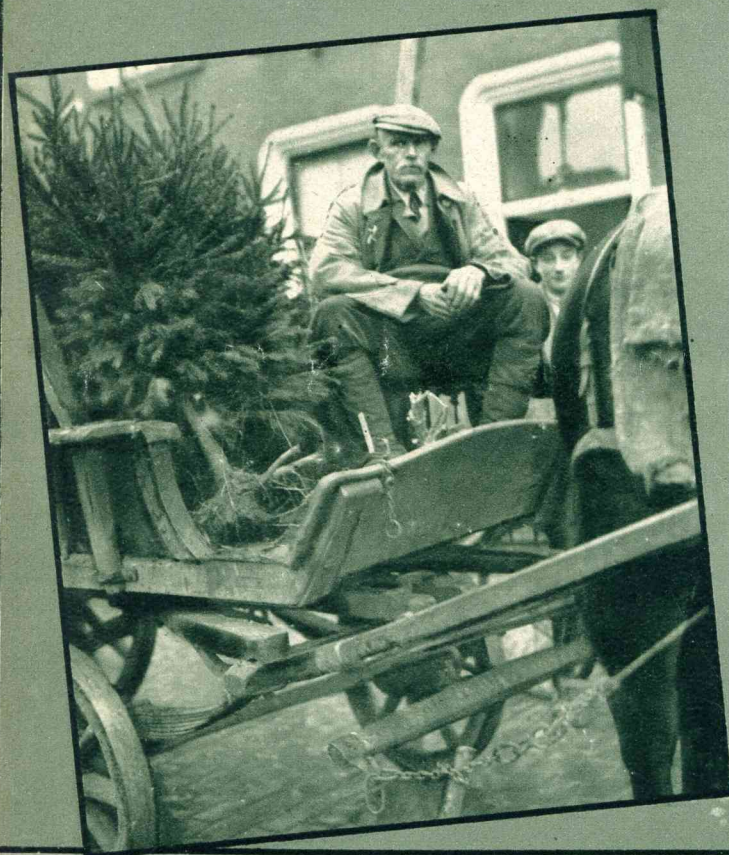
Het hart trekt altijd
naar de stad,
Men gaat al 's morgens
vroeg op pad.

Men kijkt naar
étalages, geeft
Zijn geld voor wat
het dorp niet heeft.

ZEEUWSCHE

FILM

De Kerstmis kijkt al
vroolijk uit
Zijn doppen door de
winkelruit.

De boomen komen aan
en zijn
Direct verkocht voor
het festijn.

Zie hoe de gans nog loopt en eet,
Straks is hij voor het maal gereed.

Maar gij, die daarin vreugde vindt;
Denkt óók aan het misdeelde kind!

